

**MIEJSCOWY PLAN
ZAGOSPODAROWANIA PRZESTRZENNEGO
GMINY SŁOŃSK**

Obręb Lemierzyce.

**Tereny infrastruktury technicznej do prowadzenia prac geologiczno –
poszukiwawczych gazu ziemnego i ropy naftowej.**

**PROGNOZA
ODDZIAŁYWANIA NA ŚRODOWISKO**

Gorzów Wlkp. – Słońsk, wrzesień 2011r.

**Organ
opracowujący
miejscowy plan
zagospodarowania
przestrzennego:**

**Wójt Gminy
Słońsk
ul. Władysława Sikorskiego 15
66 – 436 Słońsk**

**Jednostka projektowa
opracowująca
projekt miejscowego planu
zagospodarowania
przestrzennego oraz prognozę:**

**Pracownia Architektoniczno – Urbanistyczna
ARCHITEC Zofia Cytryna
ul. Obrońców Pokoju 69/6
66 – 400 Gorzów Wlkp.**

SPIS TREŚCI:

1.	Wprowadzenie.		4	
	1.1.	Podstawy formalne opracowania.	4	
	1.2.	Podstawy prawne opracowania.	4	
	1.3.	Cel i zawartość opracowania.	6	
	1.4.	Powiązania z innymi dokumentami.	10	
2.	Materiały wejściowe.		11	
3.	Charakterystyka terenu.		12	
	3.1.	Ogólna charakterystyka środowiska.	12	
	3.2.	Stan istniejący środowiska w obszarze planistycznym.	14	
	3.3.	Potencjalne zmiany przy braku realizacji dokumentu planistycznego.	19	
	3.4.	Stan istniejący środowiska w obszarze znaczącego oddziaływania.	20	
4.	Charakterystyka ustaleń planu.		20	
	4.1.	Materiały planistyczne – graficzne.	20	
	4.2.	Ustalenia istotne z punktu widzenia ochrony środowiska.	21	
5.	Istotne problemy ochrony środowiska.		22	
	5.1.	Istniejące elementy i obszary chronione.	22	
	5.2.	Cele ochrony środowiska.	27	
6.	Prognoza oddziaływania na środowisko.		28	
	6.1.	Metodyka prognozy.	29	
	6.2.	Przewidywane znaczące oddziaływanie na środowisko.	30	
		6.2.1.	Oddziaływanie na obszary Natura 2000.	30
		6.2.2.	Oddziaływanie na środowisko.	35
		6.2.2.1.	Różnorodność biologiczna.	36
		6.2.2.2.	Ludzie, zwierzęta, rośliny, wody powierzchniowe, powietrze.	37
		6.2.2.3.	Powierzchnia ziemi, wody podziemne, klimat, krajobraz.	40
		6.2.2.4.	Dobra materialne, zabytki i krajobraz kulturowy.	43
		6.2.2.5.	Zasoby naturalne.	43
	6.3.	Rozwiązania zapobiegawcze i ograniczające negatywne skutki.	44	
	6.4.	Rozwiązania alternatywne w obszarach Natura 2000.	46	
	6.5.	Propozycje analizy skutków realizacji postanowień planu.	46	
	6.6.	Informacja o możliwym transgranicznym oddziaływaniu.	48	
7.	Streszczenie w języku niespecjalistycznym.		48	
8.	Załącznik graficzny.		49	

1. Wprowadzenie.

1.1. Podstawy formalne opracowania.

Niniejsza prognoza oddziaływania na środowisko dotyczy projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Słońsk, obejmującego tereny lokalizacji infrastruktury technicznej położone na południowy – zachód od miejscowości Lemierzyce (obszar planistyczny nr 1), na północny – zachód od miejscowości Ownice (obszar planistyczny nr 2) oraz na południowy – wschód od miejscowości Ownice (obszar planistyczny nr 3). Zakres przestrzenny obszarów planistycznych przedmiotowego planu miejscowego jest zgodny z załącznikami graficznymi do uchwały o przystąpieniu do sporządzenia planu miejscowego (uchwała Nr VII/38/2011 Rady Gminy Słońsk z dnia 18 maja 2011r. w sprawie przystąpienia do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w obrębie Lemierzyce, gmina Słońsk).

Organem opracowującym miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jest Wójt Gminy Słońsk. Siedziba Urzędu Gminy znajduje się w Słońsku, przy ulicy Władysława Sikorskiego 15 (kod pocztowy: 66 – 436 Słońsk).

Autorem projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Słońsk oraz prognozy jest Pracownia Architektoniczno – Urbanistyczna „ARCHITEC” Zofia Cytryna, z siedzibą w Gorzowie Wlkp. przy ulicy Obrońców Pokoju 69/6 (kod pocztowy: 66 – 400 Gorzów Wlkp.).

1.2. Podstawy prawne opracowania.

Podstawy prawne niniejszego opracowania zawarte są w licznych i różnych dokumentach prawnych.

Ustawy i konwencje:

- Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/147/WE z dnia 30 listopada 2009r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa (wersja ujednolicona),
- Konwencja o ochronie dzikiej fauny i flory europejskiej oraz ich siedlisk naturalnych (Konwencja Berneńska) sporządzona w Bernie dnia 19 września 1979r. (Dz. U. z 1996r. Nr 58, poz. 263),
- Ustawa z dnia 28 września 1991r. o lasach (tj. Dz. U. z 2005r. Nr 45, poz. 435 ze zmianami),
- Dyrektywa Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992r. w sprawie ochrony siedlisk naturalnych oraz dzikiej fauny i flory,
- Ustawa z dnia 3 lutego 1995r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych (tj. Dz. U. z 2004r. Nr 121, poz. 1266 ze zmianami),
- Ustawa z dnia 31 sierpnia 1995r. o ratyfikacji Konwencji o różnorodności biologicznej (Dz. U. z 1995r. Nr 118, poz. 565),
- Ustawa z dnia 21 sierpnia 1997r. o ochronie zwierząt (tj. Dz. U. z 2003r. Nr 106, poz. 1002 ze zmianami),
- Ustawa z dnia 27 kwietnia 2001r. Prawo ochrony środowiska (tj. Dz. U. z 2008r. Nr 25, poz. 150 ze zmianami),
- Ustawa z dnia 6 lipca 2001r. o zachowaniu narodowego charakteru strategicznych zasobów naturalnych kraju (Dz. U. z 2001r. Nr 97, poz. 1051 ze zmianami),

- Ustawa z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2003r. Nr 80, poz. 717 ze zmianami),
- Ustawa z dnia 23 lipca 2003r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. z 2003r. Nr 162, poz. 1568 ze zmianami),
- Ustawa z dnia 16 kwietnia 2004r. o ochronie przyrody (tj. Dz. U. z 2009r. Nr 151, poz. 1220 ze zmianami),
- Ustawa z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2008r. Nr 199, poz. 1227 ze zmianami).

Rozporządzenia:

- Rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 9 września 2002r. w sprawie opracowań ekofizjograficznych (Dz. U z 2002r. Nr 155, poz. 1298),
- Rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 21 lipca 2004r. w sprawie obszarów specjalnej ochrony ptaków Natura 2000 (Dz. U. z 2004r. Nr 229, poz. 2313),
- Rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 28 września 2004r. w sprawie gatunków dziko występujących zwierząt objętych ochroną (Dz. U. z 2004r. Nr 220, poz. 2237),
- Rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 16 maja 2005r. w sprawie typów siedlisk przyrodniczych oraz gatunków roślin i zwierząt wymagających ochrony w formie wyznaczenia obszarów Natura 2000 (Dz. U. z 2005r. Nr 94, poz. 795),
- Rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 14 czerwca 2007r. w sprawie dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku (Dz. U. z 2007r. Nr 120, poz. 826),
- Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 21 sierpnia 2007r. zmieniające rozporządzenie w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięć do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko (Dz. U. z 2007r. nr 158, poz. 1105),
- Rozporządzenie ministra Środowiska z dnia 5 września 2007r. zmieniające rozporządzenie w sprawie obszarów specjalnej ochrony ptaków Natura 2000 (Dz. U. z 2007r. Nr 179, poz. 1275),
- Rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 27 października 2008r. zmieniające rozporządzenie w sprawie obszarów specjalnej ochrony ptaków Natura 2000 (Dz. U. z 2008r. Nr 198, poz. 1226).

Rozporządzenia Wojewody Lubuskiego i Sejmiku Samorządowego Województwa Lubuskiego:

- Rozporządzenie nr 3 Wojewody Lubuskiego z dnia 17 lutego 2005r. w sprawie obszarów chronionego krajobrazu (Dz. Urz. Województwa Lubuskiego z 2005r. Nr 9, poz. 172) ze zmianami:
- Rozporządzenie nr 52 Wojewody Lubuskiego z dnia 20 lipca 2006r. zmieniające rozporządzenie w sprawie obszarów chronionego krajobrazu (Dz. Urz. Województwa Lubuskiego z 2006r. Nr 54, poz. 1189),
- Rozporządzenie nr 24 Wojewody Lubuskiego z dnia 9 września 2008r. zmieniające rozporządzenie w sprawie obszarów chronionego krajobrazu (Dz. Urz. Województwa Lubuskiego z 2008r. Nr 91, poz. 1373),

- Rozporządzenie nr 26 Wojewody Lubuskiego z dnia 10 listopada 2008r. zmieniające rozporządzenie w sprawie obszarów chronionego krajobrazu (Dz. Urz. Województwa Lubuskiego z 2008r. Nr 116, poz. 1670),
- Rozporządzenie nr 1 Wojewody Lubuskiego z dnia 13 stycznia 2009r. zmieniające rozporządzenie w sprawie obszarów chronionego krajobrazu (Dz. Urz. Województwa Lubuskiego z 2009r. Nr 4, poz. 99),
- Uchwała nr LVII/579/2010 Sejmiku Województwa Lubuskiego z dnia 25 października 2010r. zmieniające rozporządzenie w sprawie obszarów chronionego krajobrazu (Dz. Urz. Województwa Lubuskiego z 2010r. Nr 113, poz. 1820).

Uchwały Rady Gminy Słońsk:

- Uchwała Nr V/23/2011 Rady Gminy Słońsk z dnia 31 marca 2011r. w sprawie przystąpienia do sporządzenia zmiany studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy Słońsk.
- Uchwała Nr VII/38/2011 Rady Gminy Słońsk z dnia 18 maja 2011r. w sprawie przystąpienia do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w obrębie Lemierzyce, gmina Słońsk.

1.3. Cel i zawartość opracowania.

Zgodnie z ustawą z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2008r. Nr 199, poz. 1227 ze zmianami) prognoza oddziaływania na środowisko do przedmiotowego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Słońsk jest elementem procedury strategicznej oceny oddziaływania na środowisko wykonywanej dla tego właśnie dokumentu planistycznego. Wynika to z art. 46, punkt 1 w/w ustawy. Ponadto organ opracowujący projekt dokumentu, który jest przedmiotem postępowania w sprawie strategicznej oceny oddziaływania na środowisko ma obowiązek uzgodnienia zakresu i stopnia szczegółowości informacji wymaganych w prognozie oddziaływania na środowisko z właściwym Regionalnym Dyrektorem Ochrony Środowiska oraz właściwym Państwowym Powiatowym Inspektorem Sanitarnym (art. 53 oraz art. 58, punkt 2). Obowiązek ten został dopełniony.

Pismem znak: WOOŚ-I.411.100.2011.JF z dnia 10 sierpnia 2011r. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Gorzowie Wielkopolskim uzgodnił zakres i stopień szczegółowości Prognozy zgodnie z art. 51, z uwzględnieniem art. 52 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, przy jednoczesnym uszczegółowieniu o poniższe zagadnienia:

„Prognoza powinna ocenić zgodność ustaleń dokumentu planistycznego z podstawowymi zasadami i normami zrównoważonego rozwoju, a także wskazaniemi zawartymi w opracowaniu ekofizjograficznym. Ponadto powinna określić zasięg i stopień przewidywanego oddziaływania planowanych funkcji na środowisko naturalne oraz wpływ na zdrowie i warunki życia ludzi.

W prognozie należy przedstawić poprawność, a zarazem skuteczność rozwiązań przewidzianych w dokumencie planistycznym pozwalających ograniczyć lub zminimalizować negatywne skutki realizacji dokumentu na środowisko.

W prognozie powinny znaleźć się inne, niezbędne rozwiązania uzupełniające powyższe zapisy, których uwzględnienie w dokumencie planistycznym jest konieczne z punktu widzenia ochrony środowiska.

Mając na uwadze powyższe w prognozie należy przedstawić informacje dotyczące:

- niekorzystnego wpływu na ciekі wodne, wody podziemne oraz stosunki wodne,
- negatywnego wpływu na glebę.
- sposobu zagospodarowania wód opadowych, gromadzenia oraz odprowadzania ścieków,
- ewentualnego oddziaływania na obszary leśne,
- negatywnego wpływu na gatunki zwierząt, roślin, i grzybów, zwłaszcza zagrożonych, rzadkich i ginących, zbiorowiska roślinne oraz siedliska przyrodnicze, szczególnie te, które są przedmiotem zainteresowania Wspólnoty,
- istotnych z punktu widzenia realizacji projektowanego dokumentu przewidywanych znaczących oddziaływań na obszary podlegające ochronie na podstawie ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (t. j. Dz. U. z 2009 r. Nr 151, póź. 1220, ze zmianami) zlokalizowane na terenie gminy Słońsk oraz gmin sąsiednich, tj. Park Narodowy „Ujście Warty”, Rezerwat Przyrody „Dolina Postomii”, Park Krajobrazowy „Ujście Warty”, Obszar Chronionego Krajobrazu „11A – Ośniańska Rynna z Jeziołem Radachowskim” oraz Obszar Natura 2000 o podwójnym statusie ochronnym „Ujście Warty” (PLC080001),
- wpływu na rzeźbę terenu.

Jednocześnie w prognozie oddziaływania na środowisko, należy uwzględnić skumulowane oddziaływanie przedmiotowego zagospodarowania terenu oraz inne przypadki urbanizacji na tym terenie, a także wziąć pod uwagę informacje zawarte w prognozach oddziaływania na środowisko sporządzonych dla innych, przyjętych już dokumentów powiązanych z dokumentem będącym przedmiotem opracowania.

Zakres oraz dokładność powyższych informacji, które należy zawrzeć w sporządzanej prognozie oddziaływania na środowisko powinien być dostosowany do zawartości i stopnia szczegółowości ustaleń miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.”

Pismem z dnia 16 sierpnia 2011r., znak: NZ-771-P-7-16/11 Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w Sulęcinie uzgodnił zakres i stopień szczegółowości Prognozy w zakresie wymagań higienicznych i zdrowotnych, tj.:

- Prognoza powinna spełniać wymogi określone w art. 51 ust. 2 ustawy z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2008r. Nr 199, poz. 1227 ze zmianami), realizacja funkcji określonych w założeniu przy sporządzaniu planu zagospodarowania przestrzennego kierową się powinna zdrowiem i komfortem ludzi zamieszkujących te obszary,
- W szczególności w prognozie należy uwzględnić ochronę przed hałasem, ochronę przed zawilgoceniem i korozją biologiczną.

Głównym celem opracowania prognozy oddziaływania na środowisko jest jej dołączenie, do przedmiotowego projektu planu miejscowego, jako dokumentu identyfikującego prognozowane oddziaływanie na środowisko, podczas poddania

projektu planu opiniowaniu przez właściwe organy (art. 54, ustęp 1) oraz podczas wyłożenia do publicznego wglądu w celu umożliwienia społeczeństwu zapoznania się z dokumentem planistycznym oraz wniesienia ewentualnych uwag i wniosków (art. 54, ustęp 2).

Zgodnie z art. 51 ustęp 2 cytowanej wyżej ustawy, prognoza oddziaływania na środowisko zawiera informacje o zawartości, głównych celach przedmiotowego projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego oraz jego powiązaniach z innymi dokumentami (punkt 1 a). Prognoza informuje również o metodach zastosowanych przy sporządzaniu prognozy (punkt 1 b), zawiera również propozycje dotyczące przewidywanych metod analizy skutków realizacji postanowień projektowanego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego oraz częstotliwości jej przeprowadzenia (punkt 1 c). Prognoza informuje także o możliwym transgranicznym oddziaływaniu na środowisko (punkt 1 d). Jako element końcowy, prognoza zawiera streszczenie sporządzone w języku niespecjalistycznym (punkt 1 e).

Zapisy w art. 51 ustęp 2, punkt 2 ustawy wymagają, aby prognoza określała, analizowała i oceniała:

- a) istniejący stan środowiska oraz potencjalne zmiany tego stanu w przypadku braku realizacji projektowanego dokumentu,
- b) stan środowiska na obszarach objętych przewidywanym znaczącym oddziaływaniem,
- c) istniejące problemy ochrony środowiska istotne z punktu widzenia realizacji projektowanego dokumentu, w szczególności dotyczące obszarów podlegających ochronie na podstawie ustawy z dnia 16 kwietnia 2004r. o ochronie przyrody,
- d) cele ochrony środowiska ustanowione na szczeblu międzynarodowym, wspólnotowym i krajowym, istotne z punktu widzenia projektowanego dokumentu, oraz sposoby, w jakich te cele i inne problemy środowiska zostały uwzględnione podczas opracowywania dokumentu,
- e) przewidywane znaczące oddziaływania, w tym oddziaływania bezpośrednie, pośrednie, wtórne, skumulowane, krótkoterminowe, średnioterminowe i długoterminowe, stałe i chwilowe oraz pozytywne i negatywne, na cele i przedmiot ochrony obszaru Natura 2000 oraz integralność tego obszaru, a także na środowisko, w szczególności na: różnorodność biologiczną, ludzi, zwierzęta, rośliny, wodę, powietrze, powierzchnię ziemi, krajobraz, klimat, zasoby naturalne, zabytki, dobra materialne – z uwzględnieniem zależności między tymi elementami środowiska i między oddziaływaniami na te elementy.

Cytowana ustawa wymaga, aby prognoza przedstawiała:

- a) rozwiązania mające na celu zapobieganie, ograniczanie lub kompensację przyrodniczą negatywnych oddziaływań na środowisko, mogących być rezultatem realizacji projektowanego dokumentu, w szczególności na cele i przedmiot ochrony obszaru Natura 2000 oraz integralność tego obszaru (art. 51 ustęp 2, punkt 3a),
- b) biorąc pod uwagę cele i geograficzny zasięg dokumentu oraz cele i przedmiot ochrony obszaru Natura 2000 oraz integralność tego obszaru – rozwiązania alternatywne do rozwiązań zawartych w projektowanym dokumencie wraz z uzasadnieniem ich wyboru oraz opis metod dokonania oceny prowadzącej do tego wyboru albo wyjaśnienie braku rozwiązań alternatywnych, w tym

wskazanie napotkanych trudności wynikających z niedostatków techniki lub luk we współczesnej wiedzy (art. 51 ustęp 2, punkt 3b).

Art. 52 ustęp 1 wskazuje na to, że informacje zawarte w prognozie oddziaływania na środowisko powinny być opracowane stosownie do stanu współczesnej wiedzy i metod oceny oraz dostosowane do zawartości i stopnia szczegółowości projektowanego dokumentu oraz etapu przyjęcia tego dokumentu w procesie opracowywania projektów dokumentów powiązanych z tym dokumentem.

Zgodnie z art. 52 ustęp 2 w prognozie oddziaływania na środowisko uwzględnia się informacje zawarte w prognozach oddziaływania na środowisko sporządzonych dla innych, przyjętych już dokumentów powiązanych z projektem dokumentu będącego przedmiotem postępowania.

Zawartość projektowanego dokumentu.

Analizowany miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego gminy Słońsk w zakresie lokalizacji terenów infrastruktury technicznej związanej z poszukiwaniem złóż ropy naftowej i gazu ziemnego w gminie Słońsk, będący przedmiotem niniejszej prognozy oddziaływania na środowisko, poza tzw. formalno – prawną dokumentacją planistyczną, składa się z dwóch zasadniczych części:

- tekstu projektu uchwały Rady Gminy Słońsk w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w obrębie Lemierzyce w gminie Słońsk składającego się z następujących rozdziałów: Preambuła, Rozdział I. Ustalenia ogólne (§§ 1 – 4), Rozdział II Ustalenia szczegółowe dla terenów (§§ 5 – 8), Rozdział III Ustalenia końcowe (§§ 9 – 10).
- rysunku planu miejscowego w postaci 3 załączników graficznych do projektu uchwały, w skali 1:2 000 (dla celów opiniowania pomniejszonych do formatu A4) pod tytułem: Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego gminy Słońsk. Załączniki nr od 1A do 1C do Uchwały Rady Gminy Słońsk.

Cel projektowanego dokumentu:

Wg uzasadnienia do uchwały Nr VII/38/2011 Rady Gminy Słońsk z dnia 18 maja 2011r. w sprawie przystąpienia do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w obrębie Lemierzyce w gminie Słońsk, opracowanie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w rejonie miejscowości Ownice wnioskowane było przez przedsiębiorstwo Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo SA w Warszawie, które na terenie gminy Słońsk i gmin sąsiednich uzyskało od Ministra Ochrony Środowiska Zasobów Naturalnych i Leśnictwa, Koncesją nr 26/Q9/p na poszukiwanie i rozpoznanie ropy naftowej i gazu ziemnego pn. „Chartów – Ośno Lubuskie”. Tereny objęte planem znajdują się w obszarach pn. „Ownice” potencjalnego występowania złóż ropy naftowej i gazu.

Miejscowy plan jest konsekwencją podjęcia zmiany Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego w celach wyznaczonych w koncesji tj. prowadzenia badań poszukiwawczo – rozpoznawczych ropy naftowej i gazu. Plan obejmuje grunty leśne stanowiące własność Skarbu Państwa, które zgodnie z art. 7 ust. 2 ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych (tj. Dz. U. 2004 nr 121 poz. 1266 ze zm.) wymagają uzyskania zgody Ministra Ochrony Środowiska, Zasobów Naturalnych i Leśnictwa na zmianę przeznaczenia gruntów leśnych na cele nieleśne.

Zmiana przeznaczenia gruntów leśnych dokonuje się wyłącznie w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego w trybie określonym ustawą z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2003r. Nr 80, poz. 717 ze zm.)

Z uwagi na spodziewane korzyści dla gospodarki, działania ww. są istotne zarówno dla państwa jak i gminy. Ponieważ nie można dokonać zmiany przeznaczenia gruntów leśnych Skarbu Państwa na inne cele niż leśne, w inny sposób niż poprzez miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, należało podjąć przedmiotową uchwałę.

Zgodnie z przedstawionym projektem uchwały Rady Gminy Słońsk w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, podstawowym zamierzeniem planistycznym jest przeznaczenie terenów na następujące funkcje:

- tereny objęte pracami geologicznymi, oznaczone symbolem – PG;
- tereny lasów, oznaczone symbolem – ZL;
- tereny infrastruktury technicznej – teletechnicznej, oznaczone symbolem – TL.

1.4. Powiązania z innymi dokumentami.

Dokumenty powiązane wyższego rzędu (o większym stopniu ogólności).

Przed podjęciem uchwały o przystąpieniu do sporządzenia analizowanego projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Słońsk zgodnie z art. 14 ustęp 5 ustawy z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2003r. Nr 80, poz. 717 ze zmianami), Wójt Gminy Słońsk dokonał analizy zasadności przystąpienia do sporządzenia planu i stopnia zgodności przewidywanych rozwiązań z ustaleniami studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy Słońsk. Zgodność projektu miejscowego planu ze studium jest również konieczna, aby Rada Gminy Słońsk podjęła uchwałę o uchwaleniu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (art. 20 ustęp 1 cytowanej ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym).

Poprzez zgodność ze studium, analizowany projekt planu miejscowego jest zgodny z ustaleniami Strategii Rozwoju Województwa Lubuskiego oraz z Planem Zagospodarowania Przestrzennego Województwa Lubuskiego. Oba te dokumenty zostały przyjęte i zatwierdzone Uchwałą Sejmiku Województwa Lubuskiego odpowiednio Nr XXXVII/260/2005 z dnia 19 grudnia 2005r. i Nr XXXVII/272/2002 z dnia 02 października 2002r. Ponadto, bardzo ważne przesłanki płyną również z Programu Ochrony Środowiska na lata 2003 – 2010 dla Województwa Lubuskiego wraz z Planem Gospodarki Odpadami na lata 2003 – 2010 dla Województwa Lubuskiego (Uchwała Nr XI/78/2003 Sejmiku Województwa Lubuskiego z dnia 15 października 2003r.). W chwili obecnej trwają prace nad nowelizacją Planu Zagospodarowania Przestrzennego Województwa Lubuskiego.

W trakcie procesu uzgadniania przedmiotowego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego uzyskano decyzje o zgodności projektu planu z zadaniami rządowymi realizowanymi na szczeblu kraju i województwa (uzgodnienie z Wojewodą Lubuskim z siedzibą w Gorzowie Wlkp.) oraz z zadaniami samorządowymi na szczeblu wojewódzkim (uzgodnienie z Marszałkiem Województwa Lubuskiego z siedzibą w Zielonej Górze) i szczeblu powiatowym (uzgodnienie ze Starostą Powiatu Sulęcińskiego).

Dokumenty powiązane tego samego rzędu.

Nie mogą istnieć dwa różne ważne plany miejscowe obejmujące ten sam obszar planistyczny. Miejscowe plany zagospodarowania przestrzennego realizowane „obok siebie” czy nawet w pewnej odległości od siebie, powinny – w uzasadnionych przypadkach – wzajemnie uwzględniać swoje treści, a przede wszystkim ewentualny zasięg i charakter zewnętrznego oddziaływania.

Zgodnie z uchwałami Rady Gminy Słońsk w sprawie przystąpienia do opracowania miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, w chwili obecnej trwają prace przy sporządzaniu innych miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, położonych w znacznej odległości od analizowanego planu miejscowego. Prace nad niniejszym planem i planami pozostałymi są prowadzone w porozumieniu z organami gminy i przez nie koordynowane.

Dokumenty powiązane niższego rzędu (o charakterze bardziej szczegółowym).

Wszelkie dokumenty i działania związane z lokalizacją i realizacją poszczególnych przedsięwzięć w obszarze planistycznym, w tym zabudowy, muszą być zgodne z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Ponadto, przeznaczenie gruntów rolnych i leśnych na cele nierolnicze i nieleśne musi być zgodne z uchwalonym planem miejscowym.

2. Materiały wejściowe.

Punktem wyjścia do sporządzenia prognozy wpływu na środowisko był projekt miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Słońsk (tereny lokalizacji infrastruktury technicznej) składający się z:

- części tekstowej (projekt miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego) zawierającej Preambulę i trzy rozdziały: Rozdział I – Ustalenia ogólne (§§ 1 – 4), Rozdział II – Ustalenia szczegółowe dla terenów (§§ 5 – 7) oraz Rozdział III – Ustalenia końcowe (§§ 8 – 9),
- części graficznej (3 załączniki graficzne w skali 1:2.000 – do celów opiniowania i uzgodnień rysunki w formacie A4 w wersji kolorowej: Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego gminy Słońsk, załącznik nr 1A, 1B i 1C.

Poza tym, do głównych materiałów mających istotne znaczenie dla niniejszej Prognozy należy „Opracowanie ekofizjograficzne podstawowe” sporządzone specjalnie na potrzeby tego konkretnego planu miejscowego.

Przy opracowaniu Prognozy wykorzystano również inne podstawowe materiały merytoryczne oraz specjalistyczne, a w szczególności:

- Aktualizacja raportu o oddziaływaniu na środowisko przedsięwzięcia polegającego na zmianie (przedłużeniu) koncesji CHARTÓW – OŚNO LUBUSKIE 26/99/p na poszukiwanie i rozpoznawanie złóż ropy naftowej i gazu ziemnego.
- Atlas Hydrograficzny w skali 1:200 000,
- branżowe materiały archiwalne Urzędu Gminy Słońsk,
- Fizjografia ogólna gminy Słońsk,
- Geografia regionalna Polski. Jerzy Kondracki PWN, Warszawa 2001r.
- mapy geologiczne i hydrologiczne w różnych skalach,
- materiały archiwalne autorów opracowania,

- materiały archiwalne Biura Planowania Przestrzennego z siedzibą w Gorzowie Wlkp.
- materiały z wizji terenowej oraz inwentaryzacji szczegółowej wykonanej przez autorów opracowania ekofizjograficznego,
- Ocena oddziaływania na środowisko planowanych robót geologicznych sejsmicznych i wiertniczych na obszarze koncesyjnym CHARTÓW – OŚNO LUBUSKIE. „TOREXPO” s.c. Biuro Badań Hydrogeologicznych i Ochrony Środowiska w Toruniu, 1999r.
- Plan Zagospodarowania Przestrzennego Województwa Lubuskiego, przyjęty uchwałą Sejmiku Województwa Lubuskiego Nr XXXVII/272/2002 z dnia 2 października 2002r.,
- Program Ochrony Środowiska i Gospodarki Odpadami Województwa Lubuskiego przyjęty uchwałą Semiku Województwa Lubuskiego Nr XI/78/2003 z dnia 15 października 2003r.,
- Strategia Rozwoju Województwa Lubuskiego przyjęta uchwałą Semiku Województwa lubuskiego Nr XXXVII/260/2005 z dnia 19 grudnia 2005r.,
- Stan środowiska w województwie lubuskim w 2007r. Wojewódzki Inspektorat Ochrony Środowiska, Biblioteka Monitoringu Środowiska, Zielona Góra – Gorzów Wlkp. 2008,
- Wnioski do zmiany planu miejscowego, które wpłynęły do Urzędu Gminy Słońsk po ukazaniu się w prasie komunikatu o przystąpieniu do opracowania tego dokumentu planistycznego.

3. Charakterystyka terenu.

Rozpoznanie i charakterystykę stanu oraz funkcjonowania środowiska wykonano na dwóch zróżnicowanych poziomach szczegółowości: na poziomie ogólnym (w skali gminy i regionu) oraz na poziomie szczegółowym, bezpośrednio związanym z obszarami będącymi przedmiotem miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (w skali działek ewidencyjnych i ich najbliższego otoczenia).

3.1. Ogólna charakterystyka środowiska.

Istota i charakter przyrodniczy obszaru jest uzależniony od położenia w obrębie wielkich systemów przyrodniczych. Konsekwencją zróżnicowania makroregionalnego środowiska jest jego zróżnicowanie regionalne i lokalne. To, jaką rolę pełni analizowany w niniejszej Prognozie obszar i jakie ma znaczenie sam dla siebie i dla bliższego i dalszego otoczenia, zależy od jego położenia i roli w systemie przyrodniczym wyższego rzędu. Aby zrozumieć charakter badanego obszaru i jego rolę w przyrodniczym układzie funkcjonalno – przestrzennym, trzeba choćby pokrótce zapoznać się z zewnętrznymi uwarunkowaniami jego funkcjonowania.

Gmina Słońsk położona jest w północno – zachodniej części województwa lubuskiego i zajmuje obszar 15.866 ha. Jest gminą typowo rolniczą. 6.500 ha powierzchni gminy zajmują tereny uprawowe, 3.892 ha lasy. Składa się z 11 sołectw zamieszkiwanych przez około 4.900 mieszkańców.

Przez Gminę Słońsk przebiega droga krajowa nr 22, co daje doskonałe połączenie z oddalonym o 80 km Berlinem przez przejście graniczne w Kostrzynie nad Odrą, a także z Poznaniem, do którego jest zaledwie 150 km.

1/3 powierzchni gminy zajmuje unikalny w skali Europy Park Narodowy „Ujście Warty” - 265 gatunków ptactwa, 36 gatunków zwierząt i tyle samo gatunków ryb, Park Krajobrazowy „Ujście Warty”. W okolicach Lemierzyc znajdują się 2 rezerваты: rezerwat leśny „Lemierzyce” i rezerwat „Dolina Postomii”. Naturalne warunki geograficzne, ścieżki rowerowe, piesze, szlaki wodne, a także baza gastronomiczna i miejsca noclegowe sprawiają, iż Gmina Słońsk jest wspaniałym miejscem do wypoczynku.

Słońsk jest dla Zakonu Joannitów tym, czym dla Zakonu Krzyżackiego Malbork. Ponadto w Sołectwie Słońsk znajdują się ruiny zamku Joannitów, pomnik i muzeum martyrologii poświęcone ku czci ofiar Obozu Sonnenburg – był to pierwszy obóz koncentracyjny na terenach III Rzeszy.

Przez obszar gminy przebiega bardzo ważna granica o znaczeniu ponadregionalnym (rozdziela dwa makroregiony: Pradolinę Toruńską – Eberswaldzką od Pojezierza Lubuskiego). Pod względem usytuowania geograficznego, zgodnie z regionalnym podziałem dziesiątym Europy, gmina Słońsk leży w obszarze prowincji Niż Środkowoeuropejski (31), podprowincji Pojezierza Południowobałtyckie (314 – 316), w obrębie dwóch makroregionów: Pradolina Toruńska – Eberswaldzka (315.3) i Pojezierze Lubuskie (315.4) oraz w obrębie dwóch mezoregionów – odpowiednio: Kotlina Gorzowska (315.33) i Pojezierze Łagowskie (315.42).

Mezoregion Kotlina Gorzowska (315.33) jest największym mezoregionem Pradoliny Toruńska – Eberswaldzkiej, szlakiem odpływu na zachód wód lodowcowo – rzecznych w subfazie krajeńsko – wąbrzeskiej oraz w fazie pomorskiej. Długość Kotliny Gorzowskiej dochodzi do 120 km, szerokość do 35 km, a powierzchnia obejmuje 3.740 km². W jej skład wchodzi 4 submezoregiony. Północny teren gminy (obszary na północ od drogi Kostrzyn nad Odrą – Skwierzyna położony jest w obrębie submezoregionu „Dolina Dolnej Warty” (315.331). Dolina Dolnej Warty pomiędzy Santokiem przy ujściu Noteci a Kostrzynem ma 55 km długości i do 20 km szerokości, przy czym można wyróżnić dwa mikroregiony: podmokła, zmeliorowana terasa zalewowa szerokości 8 – 10 km noszący nazwę Łęgów Warciańskich oraz piaszczysta, przeważnie zalesiona terasa muszkowska (od wsi Muszków), ciągnąca się w kierunku wschodnim po ujście Obry do Warty. Dawny rezerwat Słońsk oraz jego najbliższe otoczenie został przekształcony w Park Narodowy „Ujście Warty”. Dolna Warta jest uregulowana i ma 68 km długości, przy czym jej zwierciadło obniża się od ok. 19 m do 13 m pod Kostrzynem.

Pojezierze Łagowskie (315.42) jest pagórkowatym terenem morenowym na wschód od Lubuskiego Przełomu Odry, na południe od Kotliny Gorzowskiej i na zachód od Bruzdy Zbąszyńskiej, sąsiadującym od południowego – zachodu z Równiną Torzymską. W tych ramach ma ok. 2 tys. km² powierzchni, przy czym wznosi się na ogół powyżej 100 m n.p.m., a w środkowej części na północ od Łagowa nawet powyżej 200 m. Najwyższe wzniesienie Bukowiec osiąga wysokość 225 m n.p.m., 119 m ponad zwierciadło przylegającego od południa Jeziora Ciecz. Moreny Pojezierza Łagowskiego są przeważnie typu glacitektonicznego, tzn. powstały pod wpływem nacisku nasuwającego się lodowca na podłoże, przy czym uległy sfałdowaniu warstwy mioceńskie z pokładami węgla brunatnego. W północnej części regionu przebiega granica zasięgu fazy poznańskiej, natomiast na południowym – wschodzie występują recesyjne moreny fazy leszczyńskiej zlodowacenia wiślańskiego. Wzniesienia morenowe przecinają rynny z licznymi jeziorami, które jednak nie osiągają większych rozmiarów.

Według podziału geobotanicznego Polski, gmina Słońsk leży w: Państwie Holarktyka, Obszarze Euro – Syberyjskim, Prowincji Niżowo – Wyżynnej (Środkowoeuropejskiej), Dziale Bałtyckim (A), Poddziale Pas Wielkich Dolin (A 2), Krainie: Wielkopolsko – Kujawskiej (A 2 7) i Okręgu Lubuskim (A 2 7b).

Dział Bałtycki zajmuje największą powierzchnię, ponieważ obejmuje cały Niż Polski oraz Wyżynę Małopolską. Pozostaje on pod wyraźnym jeszcze wpływem klimatu oceanicznego. Występuje tu znaczna ilość gatunków roślin typowych dla Europy Zachodniej (atlantyckich), jednak ku wschodowi ilość ich wyraźnie się zmniejsza. Charakterystycznym drzewem jest buk (którego brak jest w środkowej Polsce), dąb bezszypułkowy (*Quercus sessilis*), jawor (*Acer pseudoplatanus*) i in.

Wg podziału na dzielnice rolniczo – klimatyczne (R. Gumiński), analizowany teren położony jest w Dzielnicy Bydgoskiej (VI).

Dzielnica Bydgoska obejmuje Pojezierze Południowopomorskie i Pradolinę Noteci - Warty (pas szerokości 50 – 70 km) a także Dolinę Dolnej Wisły. Dzielnica ta ma charakter przejściowy pomiędzy chłodną i dość wilgotną Dzielnicą Pomorską a cieplejszą i suchą Dzielnicą Środkową. Dni z przymrozkami jest tutaj ponad 100. Opady wynoszą średnio rocznie ok. 550 mm, czas trwania pokrywy śnieżnej od 40 do 60 dni. Długość okresu wegetacyjnego wynosi 210 – 215 dni. Początek robót polnych przypada wcześniej niż w dzielnicach wymienionych poprzednio, a mianowicie w drugiej dekadzie marca.

Gmina Słońsk leży na terenach, które ze względu na zróżnicowanie względnych wysokości ma różne warunki lokalnego klimatu. Na wysoczyznach korzystne są warunki nasłonecznienia, szczególnie na stokach południowych. Dobre są również warunki przewietrzania terenu, co jest ważne dla istniejącego i planowanego budownictwa. Niekorzystny dla budownictwa jest teren pradoliny (doliny Warty) ze względu na występującą tu nadmierną wilgotność, dużą ilość mgieł i przymrozków, inwersje termiczne i dużą ilość dni mroźnych. W obrębie drobnych dolin i rynien sięgających w głąb strefy krawędziowej wysoczyzny, występują gorsze warunki przewietrzania, co powoduje kumulowanie się zanieczyszczeń.

3.2. Stan istniejący środowiska w obszarze planistycznym.

Zgodnie z art. 51 ustęp 2, punkt 2, litera a ustawy z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz ocenach oddziaływania na środowisko – w skrócie ustawy OOŚ (Dz. U. z 2008r. Nr 199, poz. 1227 ze zmianami), prognoza oddziaływania na środowisko m. in. określa, analizuje i ocenia „istniejący stan środowiska oraz potencjalne zmiany tego stanu w przypadku braku realizacji projektowanego dokumentu”.

- Rzeźba terenu i geomorfologia.

Terasy wyższe pradoliny Warty (położenie obszaru nr 2 i 3 oraz planowanych otworów wiertniczych nr 1, 2 i 3), położone przeważnie na poziomie 25 – 34 m n.p.m i zbudowane są z osadów piaszczysto – żwirowych, a miejscami z glin zwałowych. Obserwować je można na wschód od Słońska, na południe od Lemierzyc, a także między Słońskiem a Lemierzycami (Stanisławczyk 1994).

Dalej na południe terasy wyższe przechodzą w wysoczyzny morenowe – północno – zachodni skrawek Wysoczyzny Lubuskiej. Jest to teren falisty, położony

30 - 50 metrów ponad dnem doliny, miejscami porozcinany rynnami polodowcowymi z zalegającymi w ich dnach zagłębieniami wytopiskowymi. Wysoczyzna zbudowana jest z gliny zwałowej oraz piasków na glinie, a lokalnie piasków ze żwirami.

- Budowa geologiczna.

Analizowany obszar znajduje się w granicach monokliny przedsudeckiej. Jednocześnie jest to obszar lagunowej strefy cechsztyńskiej zbiornika głównego. Rejon badań leży w obrębie platformy młodopaleozoicznej. Utwory przedpermskie mają budowę fałdowo – blokową. Utwory karbonu pierwotnie sfałdowane w fazie asturyjskiej orogenezy waryscyjskiej uległy tektonice blokowej. Piętro strukturalne permsko – mezozoiczne cechuje się już budową blokową. W autunie były ruchy tektoniczne z wylewami wulkanicznymi i powstały pokrywy skał wylewnych i półklastycznych. Następnie ruchy tektoniczne fazy saalskiej arogeny waryscyjskiej wyniosły wał wolsztyński i obniżyły nieckę zielonogórską. Sakson leży niezgodnie na starszych utworach, mając monotonną sedymentację piaskową, która wyrównała różnice rzeźby paleomorfologicznej. Na przełomie kredy i trzeciorzędu nastąpiła przebudowa całego regionu podczas ruchów laramijskich polegająca na:

- wychyleniu osadów górnego permu i mezozoiku z ich pierwotnego, poziomego ułożenia w kierunku północnym i północno – wschodnim o kilka stopni tworząc monoklinę przedsudecką
- halokinezie doprowadzając do powstania struktur halotektonicznych w dolomicie głównym z dużej miąższości pokładami soli najstarszej. Struktury te charakteryzują się dużymi miąższościami soli najstarszej i małymi starszej i młodszej.

Występowanie złóż węglowodorów wiąże się bezpośrednio z budową geologiczną regionu. Złoża ropy naftowej i gazu ziemnego występują w osadach cechsztynu (dolomit główny – zasadniczy horyzont perspektywy wykształcony w płytkowodnej tj. barierowej lagunowej) oraz podcechsztyńskich. Dotychczas na omawianym terenie zostały rozpoznane i udokumentowane złoża w dolomicie głównym:

- ropy naftowej i gazu ziemnego „Górzycza” – w gminie Górzycza,
- ropy naftowej „Jeniniec” – w gminie Bogdaniec, udokumentowane zasoby wydobywalne wynoszą 108 tys. ton.

Obecnie trwa eksploatacja wyżej wymienionych złóż. Akumulacje gazu ziemnego zostały stwierdzone także w okolicach Chartowa i Ownic.

W obrębie obszaru „Chartów – Ośno Lubuskie” istnieje szereg perspektywnych elementów strukturalnych, szczególnie w osadach dolomitu głównego. Ponadto, jak wynika z rezultatów prac poszukiwawczo – rozpoznawczych przez PGNiG S.A. w Zielonej Górze realne jest odkrycie złóż również w utworach podcechsztyńskich.

Na terenie koncesji występują również kopaliny pospolite, do których zalicza się: kruszywa naturalne (Radachów i Muszkowo – w gminie Słońsk oraz Owczary – w gminie Górzycza), surowce ilaste (gmina Słońsk) i torfy (gmina Górzycza).

- Warunki gruntowo – wodne.

Charakter wód gruntowych gminy związany jest głównie z budową geologiczną występujących form morfologicznych. Z tego też względu wyróżniono wody gruntowe na obszarze pradoliny (obszary planistyczne) oraz na obszarach pozadolinnych.

Wody gruntowe w obrębie pradoliny występują w piaskach rzecznych, lokalnie w namulach i torfach. Zwierciadło ich jest swobodne lub nieznacznie napięte przez nadległe mady. Zwierciadło stabilizuje się generalnie do 1 m oraz na głębokości od 1 do 2 m ppt. Przedstawione stany zbliżone są do średnich wynikających

z normalnych wielkości opadów atmosferycznych. Zwierciadło, w zależności od strefy może ulec podnoszeniu o 0,3 – 0,5 m.

Tereny wysoczyzny, które zbudowane są z przepuszczalnych piasków i słabo przepuszczalnych glin charakteryzują się zróżnicowanym charakterem zwierciadła wód. Fragmenty zbudowane z miększej serii gruntów przepuszczalnych (fragmenty sandrów) odznaczają się swobodnym zwierciadłem układającym się na głębokości od 2 do 4 m i głębiej. Na pozostałych obszarach, gdzie zalegają grunty gliniaste woda gruntowa pojawia się w postaci sączeń o zróżnicowanej wydajności i zmiennej głębokości od 1 do 4 m. W wierceniach i odkrywkach tam zlokalizowanych nie zaobserwowano występowania wody gruntowej do głębokości 4,5 m poniżej powierzchni terenu.

Ze względu na wodonośność, zasobność, jakość i znaczenie dla gospodarki, wydzielone zostały na terenie kraju Główne Zbiorniki Wód Podziemnych (GZWP). W granicach obszaru „Chartów – Ośno Lubuskie” znalazły się następujące zbiorniki czwartorzędowe:

- 137 $\frac{369}{40}$ - Pradolina Toruńsko – Eberswaldzka (Warta), o powierzchni 790 km² (ONO), o zasobach dyspozycyjnych 369 tys. m³/dobę, średniej głębokości studni 40 m, o module zasilania 5,41 l/skm², o jakości Id, Ib

- 144 $\frac{480}{60}$ Wielkopolska Dolina Kopalna, o powierzchni 4 000 km² (ONO - 408 km² + OWO - 2 902 km²), o zasobach dyspozycyjnych 480 tys. m³/dobę, średniej głębokości studni 60 m, o module zasilania 1,39 l/skm², o jakości Ib, Ic, Id.

Zbiornik nr 137, jako słabo izolowany od powierzchni terenu zasilany jest wodami z infiltracji opadów atmosferycznych i wód rzecznych przy stanach wysokich, a przy stanach niskich i średnich podlega drenażowi przez rzekę Wartę. Wody podziemne doliny Warty są zanieczyszczone nadmiernymi stężeniami żelaza, manganu i lokalnie amoniaku.

Zbiornik nr 144 jest izolowany słaboprzepuszczalnymi glinami morenowymi złodowacenia północno – i środkowopolskiego o zróżnicowanej miąższości od kilku do 40 m.

- Sieć hydrograficzna.

Obszar koncesyjny „Chartów – Ośno Lubuskie” znajduje się na terenie środkowego dorzecza Odry, stanowiącego zlewnię I rzędu. Odra tworząca zachodnią granicę oraz jej dopływ Warta (w północnej części obszaru) stanowią podstawę sieci hydrograficznej obszaru badań.

Odra na opisywanym terenie ma charakter nizinny i jej spadek waha się w granicach 0,24 – 0,28 ‰. Przepływ średni mierzony w Słubicach wynosi 275 m³/sek. Na terenie Ziemi Lubuskiej Odra jest rzeką żeglowną. Charakteryzuje się silną asymetrią dorzecza, przyjmując najważniejsze dopływy ze strony wschodniej.

Warta przepływa równoleżnikowo w północnej części obszaru i uchodzi do Odry w Kostrzynie. W rejonie ujścia koło Kostrzyna tworzy okresowe, rozległe rozlewisko, stanowiące naturalny zbiornik retencyjny. Równoległe do Warty płynie ku zachodowi Kanał Postomski, zbierający wody mniejszych cieków powierzchniowych, jak m.in.: Postomia, Lenka, Lubniewka. Zlewnia (II rzędu) Warty zajmuje całą północną część obszaru koncesji Chartów – Ośno Lubuskie.

Z punktu widzenia gospodarki wodnej rejon posiada korzystne warunki hydrograficzne ze względu na duży obszar zasilania. Może to jednak powodować zagrożenie powodziowe na Odrze, zwłaszcza w dwóch okresach: wiosennym (roztopa zimowe) oraz letnim (ulewne opady górskich obszarów źródłiskowych). Z kolei typowo nizinna rzeka jaką jest Warta wolniej reaguje na zmiany atmosferyczne, stąd zagrożenie powodziowe jest tu znacznie mniejsze.

Po północnej stronie Kotliny Gorzowskiej, w znacznej odległości na północnych od obszarów planistycznych, po linii grzbietowej ułożonych południkowo największych wzniesień przebiega ważny wododział II – go rzędu rozdzielający zlewnię Warty (odcinek: Warta od Noteci do ujścia do Odry, kod: 120) od zlewni Odry (Odra od ujścia Warty do Ujścia Iny, kod: 121).

Bezpośrednia zlewnia przyrzecza Warty obejmuje w zasadzie międzywałę, a jedynie na odcinku od Santoka do Gorzowa Wlkp. także część doliny i fragmenty wysoczyzny. Działy wodne biegną przede wszystkim wałami przeciwpowodziowymi.

Obszary objęte opracowaniem położone są w zlewni III – go rzędu Kanału Postomskiego (I) – kod 120 9. Kanał Roszkowski, a w dolnym biegu Kanał Postomski, zbiera wody z lewostronnej części dna doliny Warty, jej teras wyższych i rozległych obszarów wysoczyzny. Do systemu melioracyjnego doliny Warty (Kanału Postomskiego) włączone są także liczne ciek naturalne i starorzecza. Sieć rzeczna jest bardzo zakłócona. Głównymi ciekami tego fragmentu zlewni są:

- Lubniewka (I) – 120 9b,
- Kanał Rioszkowski od Lubniewki do Postomii (I) – 120 9c,
- Postomia (I) – 120 9d,
- Kanał Krępinia (p) – 120 9h,
- Ośnianka (I) – 120 9i,
- Kanał Postomski od Ośnianki do ujścia do Warty – 120 9j,
- Kanał Czerwony (I) – 120 9j2.

- Warunki glebowe.

Obszar koncesji „Chartów – Osno Lubuskie” pokrywają głównie plejstoceny osady zlodowacenia bałtyckiego (piaski, gliny). Około 20 % powierzchni terenu zajmują utwory holoceny – najmłodsze (aluwia, torfy, mursze i piaski rzeczne).

Na przedmiotowym obszarze wyróżnić można trzy rodzaje piasków: zwałowe – lodowcowe, sandrowe – wodnolodowcowe oraz rzeczne – starych i współczesnych teras akumulacyjnych.

Gleby aluwialne – mady – zajmują 12 % obszaru. Właściwości i wartość rolnicza tych gleb są dość zróżnicowane i zależą w głównej mierze od uziarnienia (składu mechanicznego) oraz stosunków wodnych w dolinach rzecznych.

Występujące w rejonie gleby hydrogeniczne glejowe, mułowe, torfowe i murszowe nie różnią się od gleb tego typu występujących w innych regionach kraju. Prawie w całości są użytkowane, jako łąki i pastwiska.

- Szata roślinna i świat zwierzęcy.

W granicach gminy Słońsk zlokalizowano 45 stanowisk roślin reprezentujących łącznie 20 gatunków, które uznano za rzadkie oraz specjalnie chronione prawem krajowym (w tym gatunki o statusie 1 i 2, wymagające prowadzenia specjalnych zabiegów ochronnych oraz takie, których ochrona powinna być zadaniem priorytetem przed realizacją zadań gospodarczych) oraz unijnym, a także niektórych wskaźnikowych dla chronionych prawem unijnym siedlisk przyrodniczych. Znaczna część znanych z terenu gminy stanowisk rzadkich gatunków roślin zlokalizowana jest

na terenie Parku Narodowego Ujście Warty. Żadne z tych stanowisk nie koliduje z terenem przeznaczonym w planie miejscowym pod lokalizację infrastruktury technicznej.

W granicach gminy Słońsk stwierdzono występowanie 17 typów siedlisk chronionych na mocy Dyrektywy Siedliskowej Unii Europejskiej. W tym [przypadku podobnie, żadne z tych siedlisk nie koliduje z terenem przeznaczonym w planie miejscowym pod lokalizację infrastruktury technicznej.

Fauna obszaru gminy, a szczególnie awifauna jest niezwykle bogata. Wykaz stanowisk rzadkich gatunków zwierząt, uwzględnionych na mapach, zawiera opracowanie ekofizjograficzne. Ogółem na terenie gminy zanotowano ponad 300 stanowisk objętych opracowaniem gatunków. Najliczniej reprezentowane są ptaki. Rzadkie i zagrożone gatunki stwierdzono na ponad 200 stanowiskach. Pięć gatunków – bielik, bocian czarny, kania czarna, kania ruda i błotniak stawowy to gatunki specjalnej troski, kilkanaście innych – zimorodek, gągoł, bocian biały, dzięcioł czarny, dzięcioł średni, kobuz, pustułka, kszczyk, derkacz, bąk, rybitwy rzeczna, białoczelna i białowąsa, żuraw i czajka, rycyk i krwawodziób wymagają ochrony aktywnej. Wszystkie te stanowiska znajdują się poza terenami przeznaczonymi pod lokalizację terenów infrastruktury technicznej.

- Warunki klimatyczne.

Generalnie klimat Ziemi Lubuskiej w stosunku do sąsiednich krain charakteryzuje się dużo korzystniejszymi cechami, takimi jak: wyższe temperatury powietrza, a tym samym dłuższy sezon kąpielowy (kształtujący rozwój turystyki wypoczynkowej), większe nasłonecznienie, mniejsze i rzadziej występujące opady atmosferyczne oraz słabsze wiatry.

Średnie wieloletnie notowania temperatury wykazują, że w mezoregionach nadodrzańskich panują najwyższe temperatury. W Słubicach (polskim biegunie ciepła) średnia temperatura stycznia wynosi $-1,0\text{ }^{\circ}\text{C}$, lipca $18,3\text{ }^{\circ}\text{C}$, a średnia roczna wynosi $8,4\text{ }^{\circ}\text{C}$. Wartości te stopniowo obniżają się w kierunku wschodnim i północno – wschodnim. Przykładowo średnie roczne temperatury wynoszą:

- dla Zielonej Góry $8,2\text{ }^{\circ}\text{C}$,
- dla Gorzowa Wlkp. $8,0\text{ }^{\circ}\text{C}$.

W półroczu letnim średnia temperatura rejonu wynosi około $14\text{ }^{\circ}\text{C}$, a w półroczu zimowym około $2\text{ }^{\circ}\text{C}$. Można więc określić, że stosunki termiczne na omawianym obszarze są mało zróżnicowane.

Na terenie gminy istnieje pewne dodatkowe zróżnicowanie warunków topoklimatycznych, odczuwalne szczególnie podczas długotrwałych stanów radiacyjnych w okresie jesienno – zimowym. Pod tym względem istnieją tu następujące główne typy obszarów charakteryzujących się odmiennymi warunkami topoklimatycznymi:

- Obszary wysoczyznowe posiadają bardzo korzystne warunki termiczno – wilgotnościowe, są terenami dobrze nawietrzonymi. Warunki solarne bardzo dobre. Doliny boczne stanowią natomiast miejsca spływu chłodnego powietrza podczas pogód radiacyjnych.
- Obszary sandrów i pagórków kemowych posiadają korzystne warunki termiczno – wilgotnościowe, solarne i anemometryczne, Z uwagi na budowę podłoża należy się liczyć z większym prawdopodobieństwem występowania amplitud dobowych temperatur powietrza.
- Doliny rzeczne i rejonry większych obniżzeń terenu charakteryzują się stosunkowo dużą inwersyjnością w porównaniu z terenami otaczającymi, niższymi temperaturami

powietrza, podwyższoną wilgotnością, dużą częstotliwością występowania mgieł radiacyjnych.

- Obszary leśne spełniają rolę modyfikującą w zakresie warunków topoklimatycznych. Szczególnie korzystną rolę odgrywają w zakresie kształtowania warunków anemometrycznych terenów sąsiadujących z lasami, zapewniają zmniejszenie amplitud dobowych temperatur powietrza, szczególnie podczas stanów pogód radiacyjnych, wzbogacają powietrze w olejki eteryczne, retencjonują wilgoć, nie dopuszczają do przesuszeń gleb sąsiadujących obszarów rolniczych.

3.3. Potencjalne zmiany przy braku realizacji dokumentu planistycznego.

Pierwotnie (przed rozwojem osadnictwa i gospodarki ludzkiej) gmina Słońsk miała charakter puszczański, o czym świadczy pośrednio mapa *Potencjalnej roślinności naturalnej Polski* (Matuszkiewicz i in. 1995). Wynika z niej, że potencjalna roślinność naturalna całej gminy obejmuje różne typy lasów:

- część gminy (tereny obecnie zajęte pod pola uprawne) zajmują siedliska wielogatunkowych liściastych lasów grądowych (grądu środkowoeuropejskiego),
- na pozostałym obszarze gminy występują rozproszone w postaci mozaiki siedliska borów mieszanych i sosnowych (świeżych i suchych), dziś w dużym stopniu zajęte pod uprawy polowe,
- na terenach dolin cieków wodnych i obrzeży mis jeziornych oraz lokalnych obniżeniach terenu występują siedliska lasów łęgowych (łęgów jesionowo – olszowych).

Aktualnie najsilniej przekształconymi w wyniku działalności człowieka są na terenie gminy obszary zabudowy: obszar wsi gminnej Słońsk oraz obszary pozostałych, szczególnie większych wsi. Na terenach niezabudowanych najsilniej zostało przekształcone środowisko przyrodnicze obecnych pól uprawnych (zajmujących największe powierzchnie w środkowej części gminy) i w mniejszym stopniu użytków zielonych. Słabiej zdegradowane są: obecne lasy (grupujące się w kompleksy głównie w zachodniej i południowej części gminy). Najmniej zdegradowanymi pozostały biotopy związane obecnie z ciekami i zbiornikami wodnymi (rzeki, strumienie, źródła, jeziora i stawy) oraz biotopy z dużym uwilgotnieniem podłoża (łąki i torfowiska).

W przypadku braku realizacji projektowanego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Słońsk, na obszarach otwartych nastąpi utrwalenie funkcjonowania przyrodniczo – technicznych agrocenoz. Na obszarach zabudowanych nastąpi spontaniczna ekspansja roślinności o charakterze ruderalnym. W przypadku braku realizacji funkcji przewidzianych w zmianie planu miejscowego, nie przewiduje się wystąpienia istotnych negatywnych zmian w środowisku przyrodniczym przedmiotowych obszarów. Ewentualne zmiany stanu środowiska spowodowane mogą być emisją zanieczyszczeń powietrza. Do głównych źródeł zanieczyszczeń tego typu w sąsiedztwie terenów objętych Prognozą zaliczyć należy: emisję zanieczyszczeń komunikacyjnych (spaliny) oraz emisję z emitorów niskich z jednostek osadniczych.

3.4. Stan istniejący środowiska w obszarze znaczącego oddziaływania.

Zgodnie z art. 51 ustęp 2, punkt 2, litera b ustawy OOS, prognoza oddziaływania na środowisko m. in. określa, analizuje i ocenia „stan środowiska na obszarach objętych przewidywanym znaczącym oddziaływaniem”.

Komponenty środowiska przyrodniczego obszarów objętych planem miejscowym nie podlegały w przeszłości i nie podlegają obecnie szczególnym badaniom identyfikującym ich zanieczyszczenia, przeprowadzanym przez inspektoraty sanitarne i ochrony środowiska. W bliższym i dalszym otoczeniu, a więc na terenach potencjalnego przewidywanego znaczącego oddziaływania obszarów planistycznych, również takich pomiarów nie prowadzono. W związku z powyższym brak jest miarodajnych przesłanek do skwantyfikowanego określenia jakości poszczególnych komponentów i środowiska jako całości. W ostatnich kilku latach część otoczenia terenów osadniczych została przekwalifikowana na tereny budowlane.

Położenie analizowanych terenów, ich powierzchnia, charakter oraz rodzaj i intensywność obecnego, i przyszłego zagospodarowania nie uzasadniają również konieczności przeprowadzenia takich badań w przyszłości. Obecnie, wg wykonanego specjalnie dla potrzeb niniejszego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego opracowania ekofizjograficznego, na podstawie obserwacji terenowych stwierdzono, że brak jest wizualnych patologicznych zmian w komponentach biotycznych (bioindykatory). Świadczy to o względnie dobrej jakości pozostałych komponentów i środowiska jako całości. Pod względem przyrodniczym analizowane obszary nie będą wpływały negatywnie w sposób szczególny na obszary sąsiednie.

W bezpośrednim otoczeniu terenów objętych niniejszą prognozą nie znajdują się istniejące odwierty poszukiwawcze i eksploatacyjne. Jednak wspomniane inwestycje, w trakcie użytkowania nie wpływają w sposób istotny negatywnie na stan środowiska przyrodniczego obszaru, nie odnotowuje się ponadto istotnego ich wpływu na stan drzewostanów w poszczególnych nadleśnictwach.

4. Charakterystyka ustaleń planu.

Analizowany miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, do którego sporządzana jest niniejsza prognoza oddziaływania na środowisko, składa się z tekstu (ustalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego) oraz załącznika graficznego w postaci trzech rysunków miejscowego planu, które podlegają wyłożeniu i uchwaleniu wraz z częścią tekstową.

4.1. Materiały planistyczne – graficzne.

Analizowane rysunki miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, w skali 1:2000, zawierają kilkupunktowy katalog wydzieleni i oznaczeń. Obowiązującymi ustaleniami planu są:

- granice obszaru objętego planem;
- linie rozgraniczające tereny o różnym przeznaczeniu i sposobie zagospodarowania;
- strefa lokalizacji urządzeń;
- miejsce lokalizacji instalacji (świeczki),
- symbole oznaczające przeznaczenie poszczególnych terenów,

- wielkości wymiarowe.

Pozostałe, nie wymienione wyżej elementy rysunków planu, jak np. treść podkładu mapowego, mają charakter informacyjny lub orientacyjny i nie są ustaleniami planu. Rysunki przedmiotowego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (na podkładzie sytuacyjno – wysokościowym w skali 1:2000) z reguły nie pokazują szerszego otoczenia terenów objętych sporządzanym miejscowym planem gminy Słońsk.

4.2. Ustalenia istotne z punktu widzenia ochrony środowiska.

Istotne, szczegółowe zapisy zostały wprowadzone w tekście miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (projekt uchwały Rady Gminy Słońsk w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w obrębie Lemierzyce w gminie Słońsk).

W ustaleniach ogólnych (Rozdział I, §§ 1 – 4) określono, że ze względu na brak elementów mogących stanowić podstawę ustaleń i potrzeb, odstępuje się w planie od ustalenia m. in.:

- granic i sposobów zagospodarowania terenów górniczych;
- granic i sposobów zagospodarowania terenów narażonych na niebezpieczeństwo powodzi;
- granic i sposobów zagospodarowania terenów zagrożonych osuwaniem się mas ziemnych.

Ponadto w rozdziale tym znalazły się zapisy dotyczące ochrony środowiska, przyrody i krajobrazu kulturowego:

- W zakresie zasad ochrony środowiska, przyrody i krajobrazu kulturowego ustala się obowiązek każdorazowego zawiadamiania Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w przypadkach odkrycia w trakcie prowadzenia robót ziemnych kopalnych szczątków roślin lub zwierząt.
- W zakresie ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury współczesnej ustala się obowiązek każdorazowego zawiadamiania Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków i Wójta Słońska o przypadkach odkrycia w trakcie prowadzenia robót ziemnych przedmiotu mogącego być zabytkiem, po uprzednim wstrzymaniu wszelkich prac mogących uszkodzić lub zniszczyć odkryty przedmiot oraz zabezpieczeniu go i miejsca jego odkrycia przy użyciu dostępnych środków.

W ustaleniach szczegółowych dla terenów (rozdział II) w zakresie ochrony środowiska, przyrody i krajobrazu kulturowego plan ustala:

- Dla terenów 1PG, 2PG, 3PG (m. in.):

1) ustala się funkcję terenu – tereny infrastruktury technicznej – służącej do prowadzenia prac geologicznych poszukiwawczo – rozpoznawczych gazu ziemnego i ropy naftowej;

2) ustala się kierunek rekultywacji po zakończeniu prac geologicznych w przypadku negatywnych wyników – leśny;

- 3) zakaz tymczasowego zagospodarowania terenu funkcją inną niż ustaloną;
- 4) technologia i urządzenia zastosowane powinny eliminować możliwość przedostania się do gruntu i wód wszelkich zanieczyszczeń, w szczególności zanieczyszczeń ropopochodnych;
- 5) dopuszcza się na terenie m. in. budowę szczelnych zbiorników do czasowego przetrzymywania ścieków bytowych, budowę szczelnych zbiorników do czasowego przetrzymywania ścieków technologicznych, lokalizację osłon akustycznych;
- 6) ustala się w przypadku prowadzenia prac określonych w pkt 1: likwidację i demontaż w zakresie uwarunkowanym przydatnością złoża:
 - w przypadku wykazania przydatności złoża: zagłowiczenie i zagospodarowanie złoża w oparciu o koncesję na eksploatację złoża,
 - w przypadku wykazania braku przydatności złoża: likwidację otworu poprzez wykonanie korków cementowych na otworach wiertniczych, demontaż urządzeń i elementów zabudowy oraz przyłączy i ujęcia wody.

- Dla terenów 1ZL, 2ZL, 3ZL (m. in.):

- 1) ustala się utrzymanie funkcji terenu – lasy;
- 2) zakaz tymczasowego zagospodarowania terenu funkcją inną niż ustaloną;
- 3) ustala się zakaz zabudowy nie związanej z gospodarką leśną;
- 4) dopuszcza się lokalizację sieci infrastruktury nie kolidującej z prowadzoną gospodarką leśną (nie wymagającej wyłączenia gruntów leśnych z produkcji leśnej).

- Dla terenu 1TL (m. in.):

- 1) ustala się utrzymanie istniejącej infrastruktury z możliwością jej i przebudowy;
- 2) zakaz nasadzeń zieleni wysokiej;
- 3) dopuszcza się w liniach rozgraniczenia terenu lokalizację elementów infrastruktury technicznej podziemnej i nadziemnej;
- 4) ustala się przeznaczenie terenu dla infrastruktury technicznej – teletechnicznej.

5. Istotne problemy ochrony środowiska.

Zgodnie z art. 51 ustęp 2, punkt 2, litera c ustawy OOS, prognoza oddziaływania na środowisko m. in. określa, analizuje i ocenia: „istniejące problemy ochrony środowiska istotne z punktu widzenia realizacji projektowanego dokumentu, w szczególności dotyczące obszarów podlegających ochronie na podstawie ustawy z dnia 16 kwietnia 2004r. o ochronie przyrody”, a zgodnie z literą c tego przepisu – „cele ochrony środowiska ustanowione na szczeblu międzynarodowym, wspólnotowym i krajowym, istotne z punktu widzenia projektowanego dokumentu, oraz sposoby, w jakich te cele i inne problemy środowiska zostały uwzględnione podczas opracowania dokumentu”.

5.1. Istniejące elementy i obszary chronione.

Zróżnicowanie środowiska przyrodniczego gminy oraz jego jakość znajduje odzwierciedlenie w stosunkowo licznych i zróżnicowanych formach ochrony prawnej przyrody, ustanowionych na tych obszarach. Również na terenach wyznaczonych do zmiany Studium i do opracowania miejscowego planu zagospodarowania

przestrzennego, takie obszary i elementy występują. Świadczy to o znacznej wartości przyrodniczej i znacznej bioróżnorodności terenów gminy.

- Park Narodowy „Ujście Warty”.

Park Narodowy „Ujście Warty” utworzono Rozp. Rady Ministrów z dn. 19.06 2001r. Dz. U. 2001 nr 67 poz. 681 na obszarze 7.955,86 ha, z czego ponad połowa, bo 4.537,64 ha leży na terenie gminy Słońsk. Obejmuje on rozległe obniżenie ujścia Warty do Odry stanowiące mozaikę terenów zalewowych – łąk, pastwisk, szuwarów, zarośli wierzbowych, łągów, grobli, starorzeczy i kanałów. Stanowią one unikalne w skali Europy siedliska ptaków wodnych i błotnych i to przede wszystkim dla ich ochrony Park został utworzony.

Najważniejsza, południowa część Parku, leżąca prawie w całości w gminie Słońsk to obszar tzw. Kostrzyńskiego Zbiornika Retencyjnego. Podobnie jak reszta międzywala Warty, podlega on powtarzającym się corocznie zalewom wodami rzeczynymi, jednak ze względu na pewną izolację od nurtu Warty, rytm, a zwłaszcza długotrwałość tych zalewów, jest odmienna niż na pozostałym odcinku doliny. Zalewy te, z uwagi na wielokrotnie mniejszą niż przed wiekami powierzchnię terenów zalewowych w dolinie, a także intensywniejszy spływ ze zlewni, są dziś znacznie intensywniejsze, a wahania poziomu wody znacznie większe niż niegdyś. Z wielu miejsc woda ustępuje zazwyczaj dopiero w pełni sezonu wegetacyjnego. Bardzo silna jest też zmienność zasięgu i długotrwałości zalewu w poszczególnych latach. W znacznej mierze są one uzależnione od stanów wody Warty i w skrajnych przypadkach dochodzą do 3 m. Jedną z funkcji Zbiornika, którego pojemność użytkowa wynosi 102 mln m³ wody, było niwelowanie fali powodziowej Odry i wpadającej do niej Warty. Funkcja ta w Parku musi zostać podporządkowana nadrzędnemu celowi, jakim jest ochrona przyrody. Przyrodnicze walory Parku to przede wszystkim ekosystemy i gatunki uzależnione od takiego a nie innego reżimu wodnego. Wiosenne zalewy, podczas których obszar Parku wygląda jak wielkie jezioro, są więc warunkiem prawidłowego funkcjonowania ekosystemów doliny rzecznej.

Takie warunki hydrologiczne wpływają na ukształtowanie się szaty roślinnej zbiornika. Powierzchniowo dominują tu zbiorowiska szuwarowe mozgi trzcinowatej i manny mielec. Jednak w niektórych latach olbrzymie powierzchnie zajęte są także przez zbiorowiska rzepichy ziemnowodnej oraz powstające co roku od nowa, po ustąpieniu wody, pionierskie zbiorowiska jednorocznych roślin, zwłaszcza rdestów i uczepów. Największe obszary na terenie Parku zajmują jednak zalewowe łąki manny mielec i mozgi trzcinowatej. W miejscach stale mokrych, na wypłyconych dnach starorzeczy, na grubych warstwach organicznych mułów, na brzegach rowów i kanałów, dominują szuwary manny. W miejscach zalewanych, ale przynajmniej przez pewien okres roku suchych, rosną natomiast szuwary mozgi trzcinowatej. W południowej części zbiornika znaczne obszary zajmują też wysokie turzycowiska, a na siedliskach zalewanych na tyle często, by rzeka nanosiła na nie użyźniające namuły, a jednocześnie szybko odsłanianych spod wody spotkać można niewielkie fragmenty łąk wyczyńcowych. Ich płaty spotyka się także na położonym za wałami polderze północnym. W trawiastej runi dominuje wyczyńiec łąkowy wraz z wiechliną bagienną, towarzyszą mu typowe dla siedlisk wilgotnych zioła. Niegdyś koszone, czasem nawet trzykrotnie w ciągu roku, łąki te dostarczały doskonałego siana.

Krajobraz łąk urozmaicają pojedyncze zadrzewienia, głównie jesionów, wierzb i topól, oraz kępy zarośli wierzbowych z dużym udziałem bzu czarnego. Wśród łąk

spotyka się płaty wiklin oraz trzciniowiska i turzycowiska. Zarośla i trzciny oplecione są pnączami, przede wszystkim kielisznikiem i chmielem. Pnącza te są jednym z charakterystycznych elementów nadwarciańskiego krajobrazu.

Bardzo interesujący przyrodniczo element Parku stanowią starorzecza. Zarastają je najczęściej szuwały pałki i jeżogłówki gałęzistej. Na tafli wody rozwijają się często płaty grzybieni białych, grązeli żółtych, a także skupienia rdestnicy pływającej.

Świat zwierząt Parku "Ujście Warty" to przede wszystkim ptaki reprezentowane przez prawie 250 gatunków. Około 130 to gatunki lęgowe lub prawdopodobnie lęgowe.

Leżący na terenie gminy Słońsk Kostrzyński Zbiornik Retencyjny odgrywa kluczowe znaczenie dla ochrony awifauny Parku. Na jego terenie stwierdzono ponad 200 gatunków ptaków. Corocznie lub prawie corocznie do lęgów przystępują tu 4 gatunki perkozów (dwuczuby, rdzawoszyi, zauszniak i perkoz), do 9 gatunków kaczek (krzyżówka, krakwa, cyranka, cyraneczka, płaskonos, rożeniec, głowienka, czernica, gągoł), do 8 gatunków mew i rybitw (mewa pospolita, mewa srebrzysta, śmieszka, mewa mała, rybitwa zwyczajna, rybitwa czarna, rybitwa białoskrzydła, rybitwa białowąsa), do 7 gatunków siewek (kszyk, krwawodziób, rycyk, czajka, sieweczka rzeczna, batalion, ostrygójad i szczudłak). Za herbowe ptaki zbiornika uznać można kormorana, gęgawę i ohara. Wiele gatunków ptaków gniazduje na terenie Zbiornika bardzo licznie, np. liczebność śmieszki w korzystne lata dochodzi do 6 tys. par. Atrakcją Parku jest również duża kolonia kormoranów. Obszar Zbiornika ma również duże znaczenie, jako miejsce pierzenia ptaków wodnych. Tracąc lotki stają się one na krótki czas nietotne, dlatego koncentrują się w miejscach zapewniających spokój i bezpieczeństwo. Liczebność pierzących się ptaków w znacznej mierze zależy od stanu wody. W odpowiednich warunkach pierzy się tu do 2000 gęgaw, 3000 cyraneczek, 7000 krzyżówek, 500 łabędzi oraz po kilkaset płaskonosów, cyranek, krakw i innych kaczek.

Szczególne znaczenie ma ten teren dla ptaków migrujących. Zwłaszcza w okresie migracji jesiennych w jego rejonie dochodzi do wyjątkowych, nie spotykanych nigdzie w Polsce, koncentracji ptaków wodnych. Liczebność gęsi zbożowych i białoczelnych często przekracza wówczas 100 tys. osobników, a wyjątkowo przekracza nawet 200 tys. Zlatujące się wieczorem z okolicznych pól stada gęsi dosłownie zasnuwają niebo. Wiosną koncentracje ptaków nie są tak duże, choć większa jest różnorodność gatunków. Bardzo licznie, szczególnie w okresie jesiennym i zimowym, występują na terenie zbiornika ptaki drapieżne. Liczebność zlatujących się tu w poszukiwaniu łatwej zdobyczy bielików często przekracza 50 osobników, nierzadko na jednym drzewie obserwować można po kilka odpoczywających ptaków. Na obrzeżach Parku oprócz bielika, licznie gniazdują żerując na terenie Parku, kania czarna, kania ruda, bocian czarny i wiele innych rzadkich gatunków.

W okresie wędrówek, wiosną oraz późnym latem, przy niezbyt wysokim poziomie wody, zatrzymują się tu duże ilości siewek, przede wszystkim batalionów. Liczne są również kwokacze, brodźce leśne i śniade. Wśród ptaków zatrzymujących się tu w okresie wędrówek obserwowano wiele gatunków rzadkich, pojawiających się w kraju sporadycznie lub wyjątkowo – czapłę modronosą, czapłę białą, czapłę nadobną, warzęchę, bernikle – kanadyjską i białolicą, gęś tybetańską, kazarkę, kamusznika, szlamca i wiele innych.

Miejscem koncentracji wielu interesujących i rzadkich gatunków ptaków jest międzywale Warty poza Zbiornikiem. Trzon awifauny stanowią tu również gatunki, których występowanie uwarunkowane jest zalewami. Spośród siewek zwraca uwagę gniazdujący w rejonie Kłopotowa kulik wielki oraz lęgowe w kilku miejscach rycyk

i krwawodziób. Obok nich, w znacznej liczbie występują tu również ginące gatunki chruścieli – derkacz i kropiatka. W zakrzewieniach nad Wartą liczne są słowik szary, dziwonia i strumieniówka.

Teren Kostrzyńskiego Zbiornika Retencyjnego jest także ważnym zimowiskiem ptaków wodnych. W łagodniejsze zimy zimuje tu do kilkudziesięciu tysięcy gęsi i kaczek. Od listopada do marca obserwować tu można stada po kilkaset łabędzi niemych i krzykliwych, a czasem nawet rzadko spotykanego łabędzia małego, jeśli zima jest bardziej sroga stada łabędzi, krzyżówek, łysek, gągołów, traczy i innych ptaków wodnych koncentrują się na trudniej zamarzającej Warcie.

- Park Krajobrazowy „Ujście Warty”.

Park Krajobrazowy „Ujście Warty” powołany rozporządzeniem Wojewody Gorzowskiego nr 7 z dn. 18.12.1996; zm. Rozp. Wojewody Lubuskiego 4.06.2002r., obejmuje ochroną ujściowy odcinek doliny Warty oraz ponad 30 – kilometrowy fragment doliny Odry na terenie gmin Boleszkowice, Kostrzyn, Witnica, Górzycza, Słońsk i Krzeszyce. Jego powierzchnia wynosi 20533 ha, z czego w woj. lubuskim 19043 ha (Krzyśków 2005). Na terenie gminy Słońsk leży znaczny obszar Parku.

Administracyjnie obszar Parku znajduje się w większości w województwie lubuskim. Tylko niewielka część wzdłuż doliny Odry, na północ od Kostrzyna (około 1490 ha), leży w województwie zachodniopomorskim; nadzór nad tą częścią sprawuje Dyrekcja Parków Krajobrazowych Doliny Dolnej Odry z siedzibą w Gryfinie.

W chwili swojego powstawania najcenniejszym obiektem Parku był leżący w jego centrum Kostrzyński Zbiornik Retencyjny, wraz z ornitologicznym rezerwatem „Słońsk” - będący ptasią ostoją o międzynarodowym znaczeniu (obszar konwencji „RAMSAR”). W 2001 roku tutaj właśnie utworzono Park Narodowy Ujście Warty, zmniejszając o około 8 tys. ha powierzchnię parku krajobrazowego i powodując, że nabrał on dodatkowej funkcji strefy ochronnej dla parku narodowego. Cały ten obszar wszedł również do sieci NATURA 2000.

Większą część płaskiej niziny dolin rzecznych Parku pokrywają stale lub okresowo podmokłe łąki, leżące wśród licznych kanałów, starorzeczy i torfianek. Rozbudowana sieć rowów i kanałów to efekt prowadzonych w dolinie Warty od końca XVIII wieku zabiegów regulowania koryta rzeki i osuszania jej doliny. Równolegle przeprowadzono skuteczne wylesienie tego obszaru, stąd dziś zamiast lasów łąkowych krajobraz urozmaicają pojedyncze kępy jesionów, wierzb i topól. Tylko wzdłuż brzegów warciańskich i niektórych torfianek występują zwarte zarośla wierzbowe; fragmenty łągów zajmują również wąskie pasy wzdłuż biegu Odry (obszary leśne zajmują w sumie około 6 % powierzchni Parku).

Znaczne przekształcenie siedlisk wynikające z prac melioracyjnych doprowadziło do tego, że w grupie roślin łąkowych brak jest właściwie gatunków rzadkich. Oprócz zbiorowisk roślinności łąkowej spotyka się tu pospolicie zbiorowiska szuwarowe (trzciniowiska, turzycowiska, mannowiska). Na wielu starorzeczach i oczkach wodnych panują fitocenozy grążela żółtego i grzybieni białych.

Rozległe, otwarte, wilgotne tereny, na których – zwłaszcza wiosną – tworzą się rozlewiska oraz obecność wielu zbiorników wodnych sprawiły, że obszar ten jest jednym z największych i najważniejszych dla ptaków wodno – błotnych w Polsce. Najcenniejsze dla łąkowej ornitofauny miejsca znajdują się obecnie w Parku Narodowym, jednak również na terenie Parku Krajobrazowego spotkać można wiele rzadkich gatunków – wśród nich ohara, rybitwy czarną, białoskrzydłą i rzeczną, 3 gatunki perkozów, kilku przedstawicieli ptaków siewkowatych: kulika wielkiego,

rycyka, krwawodzioba, kszczyka i czajkę. Mają tu swoje stanowiska: bąk, bączek, derkacz, kropiatka, gęgawa, rożeniec, płaskonos i dudek. Oczywiście spotkać tu można gniazdujące w parku narodowym kormorany, bieliki, czaple białe i siwe, ostrygojady. Ważną rolę odgrywa ten teren w lecie jako pierzowisko ptaków blaszkodziobych oraz miejsce koncentracji stad żurawi, bocianów białych i czarnych. Podczas wędrówek wiosennych i jesiennych obszar doliny Warty jest idealny dla odpoczynku i żerowania przelotnych ptaków wodno-błotnych. Zimą korzystają z podmokłych, otwartych przestrzeni liczące dziesiątki tysięcy osobników stada gęsi oraz liczne kaczki i łabędzie.

Osobliwością Parku jest występowanie na nasłonecznionych zboczach doliny Odry w okolicach Górzycy muraw kserotermicznych, z rzadkimi przedstawicielami flory stepowej m.in.: ostnicą Jana i ostnicą włosowatą, pajęcznicą liliowatą, wężymordem stepowym i mikołajkiem polnym. Wśród traw spotkać tu można ciepłolubne gatunki zwierząt bezkręgowych.

W granicach gminy Słońsk nad brzegami Postomii znajdują się dwa sąsiadujące ze sobą rezerваты przyrody - „Lemierzyce” i „Dolina Postomii”. Chronią one fragment krawędzi pradoliny Warty z dominacją dobrze zachowanych lasów grądowych w wieku 140 – 180 lat, łągów i ekstensywnie użytkowanych łąk.

- Obszary Chronionego Krajobrazu.

Na fragmentach obszaru gminy Słońsk znajdują się dwa obszary chronionego Krajobrazu: „5 – Gorzowsko – Krzeszycka Dolina Warty” oraz „11B - Ośniańska Rynna z jeziorem Busko” (Rozp. Wojewody Lubuskiego Nr 14 z dn. 24.07 2003).

- Obszary Natura 2000.

Znaczna część obszaru gminy wchodzi w skład obszarów Natura 2000 „Ujście Warty”.

Obszar Specjalnej Ochrony Ptaków Natura 2000 „Ujście Warty” utworzony w oparciu o Dyrektywę Ptasią Unii Europejskiej powołany został rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 21 lipca 2004 w sprawie obszarów specjalnej ochrony ptaków Natura 2000. Wg cytowanego rozporządzenia w art. 2 pkt 16 powołuje się obszar Ujście Warty (kod obszaru PLB080001), obejmujący obszar 33.017,8 ha położony w województwie lubuskim na terenie gmin: Kostrzyn (827,9 ha), Bogdaniec (327,0 ha), Deszczno (3,8 ha), Witnica (8.387,9 ha), Górzycy (7.134,3 ha), Słubice (0,7 ha), Krzeszyce (5.481,7 ha) i Słońsk (10.854,5 ha).

Specjalny Obszar Ochrony Siedlisk Natura 2000 tworzony w oparciu o Dyrektywę Siedliskową, zaproponowany w roku 2003 przez Wojewódzki Zespół Realizacyjny w granicach identycznych z obszarem „ptasim” nie znalazł się ostatecznie na liście rządowej obszarów zgłoszonych Komisji Europejskiej. Znalazł się natomiast na tzw. Shadow List przesłanej Komisji przez cztery polskie organizacje społeczne (WWF, Klub Przyrodników, PTOPI Salamandra, OTOP) w dniu 3 grudnia 2004.

- Rezerwat Przyrody „Lemierzyce”.

Powołany Rozporządzeniem Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego w roku 1970 (M.P. Nr 12/70, poz. 105), a następnie odtworzony Rozporządzeniem Wojewody Lubuskiego (Dz. U. Woj. Lubuskiego Nr 12 poz. 144), leży na krawędzi doliny Postomii, w bezpośrednim sąsiedztwie miejscowości Lemierzyce i obejmuje

ochroną niewielki powierzchniowo fragment krawędzi pradoliny Warty o pow. 3,32 ha. Cały obszar rezerwatu stanowi jedno wydzielenie leśne – 3c Nadl. Ośno Lubuskie. Rezerwat obejmuje zróżnicowany i znacznie zniekształcony fragment starodrzewu o charakterze ąradu.

- Rezerwat Przyrody „Dolina Postomii”.

Rezerwat przyrody Dolina Postomii utworzony 6 stycznia 2005 obejmuje obszar 65,33 ha strefy krawędziowej doliny Postomin i zarazem pradoliny Warty pomiędzy Lemierzycami a Słońskiem. Cały teren rezerwatu leży na gruntach leśnych w leśnictwach Lemierzycy i Słońsk, Nadleśnictwa Ośno Lubuskie obejmując wydzielenia 3 a, b, d, 4 a, b, c, d, f, 5 a, 6 a, b, c, d, 7 a, b, c, d, f, g, 8 a, b, c, d, f, g, 9 a, b, c, 10 a, b, d, 11 a, 12 a, b, 13 a, b, c, g.

Rezerwat chroni zbliżone do naturalnych lasy ąradowe i łągowe oraz niewielkie powierzchnie innych siedlisk związanych z krawędzią i dnem doliny Postomii. Flora roślin naczyniowych rezerwatu liczy prawie 200 gatunków, w tym kilkanaście rzadkich i zagrożonych. Interesująca jest także awifauna oraz entomofauna rezerwatu. Między innymi występują tu bocian czarny, kania czarna, dzięcioł średni i zielony, kozioróg dębosz i pachnica dębowa.

- Pomniki przyrody.

Lp.	Nr zarządzenia	Opis	Lokalizacja
1.	Rozp. Nr 46Woj. Lubuskiego z dn. 19.05.2006	Głaz narzutowy 1120 cm obwodu; wys. 2 m	Obr. ewid. Lemierzycy dz.nr 839 Nadl. Ośno Lubuskie; leśnictwolemierzycy odz. 4 h/
2.	Rozp. Nr 14 woj. Lubuskiego z dn. 28.02.2006	Dąb szypułkowy Quercus rober; obwód 460 cm, wys. 28m	Gmina Słońsk dz. Nr 1592/3, park wiejski
3.	Rozp. Nr 14 woj. Lubuskiego z dn. 28.02.2006	Lipa szerokolistna Tilia platyphyllos; obwód 380 cm, wys. Ok. 24 m	Gmina Słońsk dz. Nr 1412/1, Plac zamkowy
4.	Rozp. Nr 41 woj. Lubuskiego z dn.19.05.2006 Dz.U. Nr 38	Topola czarna Populus nigra, obwód 660 cm, wysokość 25 m	Obr.ewid. Słońsk dz.nr 184; Skarb Państwa WZMiUW Odz. Gorzów Wlkp. Przy budynku przepompowni w Przyborowie

Przedmiotowe obszary planistyczne znajdują się poza wszystkimi wymienionymi wyżej elementami i obszarami chronionymi.

5.2. Cele ochrony środowiska.

Na obszarach objętych analizowanym miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego nie ustanowiono szczególnych celów ochrony środowiska na szczeblu międzynarodowym (poza konwencjami ratyfikowanymi przez rząd Rzeczypospolitej Polskiej dotyczącymi ochrony środowiska na obszarze całego kraju).

Jednak na obszarach znajdujących się poza analizowanym planem miejscowym realizowane są cele ochrony ustanowione na szczeblu wspólnotowym. Dotyczy to przede wszystkim Parku Narodowego „Ujście Warty”, Obszaru Specjalnej Ochrony

Ptaków oraz Specjalnego Obszaru Ochrony Siedlisk sieci Natura 2000 „Ujście Warty”. Prognozowane oddziaływanie na te obszary zostało omówione poniżej – punkt 6.2.1 „Oddziaływanie na obszary Natura 2000”.

Istotne znaczenie (w sensie ochrony środowiska) dla całej gminy ma Park Krajobrazowy „Ujście Warty”, obszary chronionego krajobrazu „5 – Gorzowsko – Krzeszycka Dolina Warty” oraz „11B - Ośniańska Rynna z jeziorem Busko” (Rozp. Wojewody Lubuskiego Nr 14 z dn. 24.07 2003), na powierzchni których realizowane są cele ochronne szczebla krajowego.

Cele lokalne:

Na terenach objętych planem miejscowym, podczas lustracji terenowej wykonanej w ramach opracowania ekofizjograficznego podstawowego, nie zinwentaryzowano obecności w istotnych skupiskach dodatkowych obiektów jednoznacznie kwalifikujących się do ochrony zgodnie z przepisami ustawy o ochronie przyrody.

6. Prognoza oddziaływania na środowisko.

Zgodnie z art. 51 ustęp 1 ustawy OOS, organ opracowujący projekt miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego sporządza prognozę oddziaływania na środowisko. Ustala zakres i stopień szczegółowości informacji wymaganych w prognozie oddziaływania na środowisko (art. 53 ustawy OOS) z Regionalnym Dyrektorem Ochrony Środowiska (art. 57 punkt 2) i Państwowym Powiatowym Inspektorem Sanitarnym (art. 58 punkt 3). Forma uzgodnienia wymaga uwzględnienia stanowiska organu uzgadniającego oraz wypracowanie rozwiązań kompromisowych. Należy podkreślić, że uzgodniony zakres i stopień szczegółowości prognozy musi obejmować wszystkie elementy wymienione w art. 51 ustęp 2 ustawy OOS. W praktyce oznacza to określenie stopnia szczegółowości tych elementów.

Pismem znak: WOOS-I.411.100.2011.JF z dnia 10 sierpnia 2011r. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Gorzowie Wielkopolskim uzgodnił zakres i stopień szczegółowości Prognozy zgodnie z art. 51, z uwzględnieniem art. 52 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, przy jednoczesnym uszczegółowieniu o wyszczególnione w piśmie zagadnienia.

Pismem z dnia 16 sierpnia 2011r., znak: NZ-771-P-7-16/11 Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w Sulęcinie uzgodnił zakres i stopień szczegółowości Prognozy w zakresie wymagań higienicznych i zdrowotnych. Prognoza powinna spełniać wymagania określone w art. 51 ust. 2 ustawy z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, w zakresie wpływu na zdrowie i komfort ludzi zamieszkujących te obszary.

Prognoza oddziaływania na środowisko stanowi odpowiednik, sporządzanego w postępowaniu w sprawie oceny oddziaływania na środowisko dla planowanych przedsięwzięć, raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, a jej celem jest określenie potencjalnych znaczących oddziaływań na środowisko realizacji miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, z uwzględnieniem możliwych do zastosowania wariantów tego dokumentu. Szczegółowy zakres zagadnień, które powinna określać prognoza oddziaływania na środowisko dla wszystkich dokumentów podlegających strategicznej ocenie oddziaływania na środowisko (art.

51 ustęp 2 ustawy OOS), jest analogiczny do zakresu zawartego w aneksie nr 1 Dyrektywy 2001/42/WE.

6.1. Metodyka prognozy.

Przewidywanie skutków środowiskowych jest elementem metody sporządzania opracowań planistycznych oraz procedury strategicznej oceny oddziaływania na środowisko. Stanowi proces identyfikowania i oceny projektowanych rozwiązań planistycznych, określenie procesów pozytywnych i ujawnienie konfliktów w środowisku przyrodniczym. Proces obejmuje analizy cząstkowe (wybranych elementów środowiska) i zestawienie zbiorcze – wartościowanie całości przedsięwzięć planistycznych, które są realizowane w określonych warunkach środowiskowych.

Celem Prognozy jest określenie charakteru, nasilenia i zasięgu przestrzennego prawdopodobnych oddziaływań na środowisko, które mogą być wywołane przez realizację dopuszczonych przez plan miejscowy sposób użytkowania i zagospodarowania terenu.

Oddziaływania te, Prognoza ocenia z punktu widzenia potencjalnych korzystnych i niekorzystnych wpływów na poszczególne elementy środowiska jak: obszary Natura 2000, różnorodność biologiczną, ludzi, zwierzęta, rośliny, wodę, powietrze, powierzchnię ziemi, krajobraz, klimat, zasoby naturalne, zabytki, dobra materialne, a także z punktu widzenia wywołanych konfliktów między różnymi sposobami użytkowania przestrzeni.

Prognoza obejmuje następujące zagadnienia:

- podstawowe informacje o dokumencie planistycznym i dokumentach powiązanych,
- rozpoznanie stanu istniejącego środowiska przyrodniczego i określenie potencjalnych jego zmian (na podstawie opracowania ekofizjograficznego i wizji terenowej),
- charakterystykę i ocenę ustaleń oraz rozwiązań proponowanych w projekcie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego,
- charakterystykę elementów i obszarów chronionych oraz celów ochrony środowiska,
- prognozę znaczącego oddziaływania na środowisko, zagrożeń i zmian środowiska wynikających z projektowanego przeznaczenia terenów,
- analizę rozwiązań zapobiegawczych i ograniczających negatywne skutki w środowisku,
- analizę możliwego transgranicznego oddziaływania,
- streszczenie zagadnień w języku niespecjalistycznym.

Prognoza w szczególności:

- uwzględnia zagrożenia mające wpływ na środowisko i zdrowie ludzi,
- uwzględnia wrażliwość i odporność środowiska na presję i jego zdolność do regeneracji,
- analizuje proponowane w projekcie planu miejscowego warunki zagospodarowania terenu, wynikające z potrzeb ochrony środowiska, prawidłowego gospodarowania zasobami przyrody oraz ochrony gruntów

rolnych i leśnych.

W wyniku analizy ogólnej charakterystyki terenu i zamierzeń planistycznych oraz dostępnych materiałów, wizji terenowej, przyjęto następujące założenia:

- a) prognoza będzie wykonana w oparciu o istniejące materiały i wizję terenową,
- b) podstawą merytoryczną prognozy będzie opracowanie ekofizjograficzne wykonane specjalnie dla potrzeb przedmiotowego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, obejmujące analizowane obszary (zgodnie z art. 72 ust. 4 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (tj. Dz. U. z 2008 r., nr 25, poz. 150 ze zm.)),
- c) zastosowana metoda oceny (wartościowania) terenów umożliwi ocenę skutków realizacji ustaleń planistycznych w środowisku przyrodniczym i antropogenicznym,
- d) część analityczna opracowania prognozy uwzględni nieco większy teren niż ten określony zgodnie z w zamierzeniami planistycznymi,
- e) do ocen wykonywanych w ramach prognozy zostaną zastosowane względne wartości, które umożliwią ostateczną ocenę danego przedsięwzięcia planistycznego.

Określenie charakteru, nasilenia i zasięgu przestrzennego prawdopodobnych oddziaływań na środowisko, które mogą być wywołane przez realizację dopuszczonych przez plan miejscowy sposobów użytkowania i zagospodarowania terenu, jest rzeczą trudną i trzeba liczyć się z szacunkowym charakterem prognozy. Wpływ na to mają również zmieniające się warunki otoczenia, niezależne od ustaleń planu miejscowego.

6.2. Przewidywane znaczące oddziaływanie na środowisko.

Zgodnie z art. 51 ustęp 2, punkt 2, litera e, ustawy z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, prognoza oddziaływania na środowisko m in. określa, analizuje i ocenia przewidywane znaczące oddziaływanie, w tym oddziaływanie bezpośrednie, pośrednie, wtórne, skumulowane, krótkoterminowe, średnioterminowe i długoterminowe, stałe i chwilowe oraz pozytywne i negatywne, na cele i przedmiot ochrony obszaru Natura 2000 oraz integralność tego obszaru, a także na poszczególne przyrodnicze i kulturowe komponenty środowiska.

6.2.1. Oddziaływanie na obszary Natura 2000.

Jak wynika z charakterystyki elementów i obszarów chronionych oraz celów ochrony środowiska, tereny planistyczne objęte niniejszą analizą, oraz ich istotne otoczenie znajdują się poza granicami, ale w sąsiedztwie jednego obszaru chronionego sieci Natura 2000 (punkt 5.1. i 5.2. niniejszego opracowania). Jest to obszar pod nazwą „Ujście Warty” – kod: PLC080001.

Opis ogólny (wg SDF):

Obszar obejmuje terasę zalewową Warty, przy jej ujściu do Odry, wraz z Kostrzyńskim Zbiornikiem Retencyjnym i fragmentem doliny Odry, poprzecinaną licznymi odnogami cieków, starorzeczami i kanałami. Na terenach zalewowych

dominują okresowo zalewane łąki i pastwiska, szuwary, zarośla wierzb i łągi wierzbowe. Prawie co roku około 1/3 obszaru jest zalewana przez wodę, roczne wahania jej poziomu dochodzą do 3,5 m, a najwyższy poziom wody występuje przeważnie w marcu lub kwietniu. Zdarzają się ponadto silne wahania poziomu wód pomiędzy wczesną wiosną i późną jesienią. Na obszarze poza wałami dominują ekstensywnie użytkowane łąki i pola orne. Na krawędzi dolin wykształciły się płyty muraw kserotermicznych.

Wartość przyrodnicza i znaczenie (wg SDF):

Obszar obejmuje ostoję ptasią oraz siedliskową w tych samych granicach. Występuje co najmniej 35 gatunków ptaków z Załącznika I Dyrektywy Rady 79/409/EWG, 5 gatunków z Polskiej Czerwonej Księgi (PCK). W okresie lęgowym obszar zasiedla ohar – ponad 10% populacji krajowej (C3), gęgawa – ponad 7% populacji krajowej (C3), płaskonos – ponad 5% populacji krajowej (C3), kropiatka – 3%-4% populacji krajowej (C6), krakwa – ponad 2% populacji krajowej (C3), czapla biała, łyska, szczudłak, ostrygojad (PCK) i krwawodziób – powyżej 1% populacji krajowej (C3, C6), czernica, mewa mała, rybitwa białoczelna (PCK), rybitwa białoskrzydła (PCK), rybitwa czarna i wodniczka (PCK) – co najmniej 1% populacji krajowej (C3, C6), głowienka, kszyc i śmieszka – około 1% populacji krajowej (C3); w stosunkowo wysokim zagęszczeniu (C7) występują: bocian biały, bocian czarny, derkacz, gąsior, jarzębatka, świergotek polny, podróżniczek, lerka, ortolan. W obrębie ostoi znajdują się dwie duże kolonie bocianów białych: w Czarnowie i Kamieniu Małym. W okresie wędrowek występuje gęś zbożowa – powyżej 15% populacji szlaku wędrowkowego (C3), łabędź krzykliwy, gęgawa – powyżej 10% populacji szlaku wędrowkowego (C2, C3), krzyżówka - powyżej 5% populacji szlaku wędrowkowego (C3), na pierzowisku zbiera się 25 000 pierzających się ptaków, płaskonos – powyżej 4% populacji szlaku wędrowkowego, bocian czarny, czernica i głowienka – powyżej 2% populacji szlaku wędrowkowego i żuraw – powyżej 1% populacji szlaku wędrowkowego (C2); stosunkowo wysokie koncentracje (C7) osiągają: łabędź czarnodzioby, cyraneczka, rożeniec, świstun, batalion, błotniak zbożowy; ptaki wodno – błotne występują w koncentracjach powyżej 20000 osobników (C4). W okresie zimy występuje co najmniej 1% populacji szlaku wędrowkowego (C2 i C3) następujących gatunków ptaków: łabędź krzykliwy, krzyżówka, łyska; ptaki wodno – błotne występują w koncentracjach powyżej 20000 osobników (C4). Obszar jest ostoją ptasią o randze europejskiej E 32 (Rozlewiska Warty Słońsk). Obszar objęty częściowo Konwencją Ramsar. W obszarze występują chronione siedliska przyrodnicze, łącznie 11 typów, reprezentowanych przez 14 podtypów, reprezentujące dobrze zachowane fragmenty dolin dużych rzek i ich krawędzi, ze starorzeczami, okresowo zalewanymi łąkami i pastwiskami, lasami lęgowymi, łąkami i murawami kserotermicznymi. Łączna powierzchnia siedlisk chronionych na podstawie Dyrektywy Rady 92/43/EWG wynosi ponad 7% powierzchni obszaru. Część ostoi – dawny rezerwat Słońsk, obecnie część Parku Narodowego Ujście Warty jest jednym z najcenniejszych obszarów wodno – błotnych w Europie Środkowej. Przy północno – zachodniej granicy obszaru znajduje się system umocnień obronnych, które są miejscem zimowania dla dużej kolonii nietoperzy (do 500 os.).

Zagrożenia (wg SDF):

Do najistotniejszych zagrożeń wpływających na obszar i występujące na jego terenie elementy europejskiego dziedzictwa przyrodniczego należą: ograniczenie

powierzchni koszonych łąk i wypasanych pastwisk, w tym kserotermicznych oraz związana z tym sukcesja roślinności, zmiany reżimu wodnego obszarów zalewowych polegające na ograniczeniu długości trwania i wielkości zalewu, juwenalizacja lasów i niedostatek martwego drewna, ekspansja obcych gatunków roślin i zwierząt.

Wykonywanie koniecznych prac z zakresu ochrony przeciwpowodziowej dotyczy różnych fragmentów doliny rzecznej i powinno się odbywać z uwzględnieniem wymogów ochrony siedlisk przyrodniczych i siedlisk gatunków, których ochrona jest celem utworzenia obszaru Natura 2000.

Wg danych zawartych w Standardowym Formularzu Danych dla tego obszaru naturalnego w jego obrębie występują niektóre typy siedlisk wymienione w Załączniku I Dyrektywy Siedliskowej i one są przedmiotem ochrony w tych obszarach (kod, nazwa siedliska):

- 3150 Starorzecza i naturalne eutroficzne zbiorniki wodne ze zbiorowiskami z Nympeion, Potamion,
- 3260 Nizinne i podgórskie rzeki ze zbiorowiskami włosieniczników Ranunculion fluitantis,
- 3270 Zalewane muliste brzegi rzek,
- 6120 Ciepłolubne, śródlądowe murawy napiaskowe (Koelerion glaucae),
- 6210 Murawy kserotermiczne (Festuco-Brometea i ciepłolubne murawy z Asplenion septentrionalis- Festucion pallentis) – priorytetowe są tylko murawy z istotnymi stanowiskami storczyków,
- 6430 Ziołorośla górskie (Adenostylion alliariae) i ziołorośla nadrzeczne (Convolvuletalia sepium),
- 6440 Łąki selernicowe (Cnidion dubii),
- 6510 Niżowe i górskie świeże łąki użytkowane ekstensywnie (Arrhenatherion elatioris),
- 9170 Grąd środkowoeuropejski i subkontynentalny (Galio- Carpinetum, Tilio-Carpinetum),
- 91E0 Łęgi wierzbowe, topolowe, olszowe i jesionowe (Salicetum albo-fragilis, Populetum albae, Alnenion glutinoso-incanae, olsy źródliskowe),
- 91F0 Łęgowe lasy dębowo – wiązowo – jesionowe (Ficario-Ulmetum).

Ptaki wymienione w Załączniku I Dyrektywy Rady 79/409/EWG będące przedmiotem ochrony na przedmiotowym obszarze naturalnym:

- A021 Botaurus stellaris (bąk),
- A022 Ixobrychus minutus (bączek),
- A023 Nycticorax nycticorax (ślepowron),
- A027 Egretta alba (Ardea alba) (czapla biała),
- A030 Ciconia nigra (bocian czarny),
- A031 Ciconia ciconia (bocian biały),
- A037 Cygnus bewickii (Cygnus columbianus bewickii) (łabędź czarnodzioby),
- A038 Cygnus cygnus (łabędź krzykliwy),
- A074 Milvus milvus (kania ruda),
- A075 Haliaeetus albicilla (bielik),
- A081 Circus aeruginosus (błotniak stawowy),
- A082 Circus cyaneus (błotniak zbożowy),
- A089 Aquila pomarina (orlik krzykliwy),
- A094 Pandion haliaetus (rybołów),
- A119 Porzana porzana (kropiatka),

- A120 Porzana parva (zielonka),
- A122 Crex crex (derkacz),
- A127 Grus grus (żuraw),
- A131 Himantopus himantopus (szczudłak),
- A151 Philomachus pugnax (batalion),
- A176 Larus melanocephalus (mewa czarnogłowa),
- A177 Larus minutus (mewa mała),
- A193 Sterna hirundo (rybitwa rzeczna),
- A195 Sterna albifrons (rybitwa białoczelna),
- A196 Chlidonias hybridus (rybitwa białowąsa),
- A197 Chlidonias niger (rybitwa czarna),
- A229 Alcedo atthis (zimorodek),
- A236 Dryocopus martius (dzięcioł czarny),
- A238 Dendrocopos medius (dzięcioł średni),
- A246 Lullula arborea (lerka),
- A255 Anthus campestris (świergotek polny),
- A272 Luscinia svecica (podróżniczek),
- A294 Acrocephalus paludicola (wodniczka),
- A307 Sylvia nisoria (jarzębatka),
- A338 Lanius collurio (gąsiorek),
- A379 Emberiza hortulana (ortolan).

Regularnie występujące ptaki migrujące nie wymienione w Załączniku I Dyrektywy Rady 79/409/EWG będące przedmiotem ochrony na przedmiotowym obszarze naturalnym:

- A039 Anser fabalis (gęś zbożowa),
- A043 Anser anser (gęgawa),
- A048 Tadorna tadorna (ohar),
- A050 Anas penelope (świstun),
- A051 Anas strepera (krakwa),
- A052 Anas crecca (cyraneczka),
- A053 Anas platyrhynchos (krzyżówka),
- A054 Anas acuta (rożeniec),
- A055 Anas querquedula (cyranka),
- A056 Anas clypeata (płaskonos),
- A059 Aythya ferina (głowienka),
- A061 Aythya fuligula (czernica),
- A067 Bucephala clangula (gągoł),
- A125 Fulica atra (łyśka),
- A130 Haematopus ostralegus (ostrzygojad),
- A136 Charadrius dubius (sieweczka rzeczna),
- A142 Vanellus vanellus (czajka),
- A153 Gallinago gallinago (kszyk),
- A156 Limosa limosa (rycyk),
- A160 Numenius arquata (kulik wielki),
- A162 Tringa totanus (krwawodziób),
- A179 Larus ridibundus (śmieszka),
- A184 Larus argentatus (mewa srebrzysta),
- A198 Chlidonias leucopterus (rybitwa białoskrzydła),
- A987 waders (siewkowce),

- A992 ducks (kaczki),
- A994 geese (gęsi).

Ssaki wymienione w Załączniku II Dyrektywy Rady 92/43/EWG:

- 1308 *Barbastella barbastellus* (mopek),
- 1323 *Myotis bechsteini* (nocek Bechsteina),
- 1324 *Myotis myotis* (nocek duży),
- 1337 *Castor fiber* (bóbr europejski),
- 1355 *Lutra lutra* (wydra).

Płazy i gady wymienione w Załączniku II Dyrektywy Rady 92/43/EWG:

- 1188 *Bombina bombina* (kumak nizinny).

Ryby wymienione w Załączniku II Dyrektywy Rady 92/43/EWG:

- 1096 *Lampetra planeri* (minóg strumieniowy),
- 1099 *Lampetra fluviatilis* (minóg rzeczny),
- 1106 *Salmo salar* (łosoś atlantycki),
- 1124 *Gobio albipinnatus* (kiełb białopłetwy),
- 1130 *Aspius aspius* (boleń),
- 1134 *Rhodeus sericeus amarus* (rózanka),
- 1145 *Misgurnus fossilis* (piskorz),
- 1149 *Cobitis taenia* (koza),
- 1163 *Cottus gobio* (głowacz białopłetwy).

Bezkęgowce wymienione w Załączniku II Dyrektywy Rady 92/43/EWG:

- 1037 *Ophiogomphus cecilia* (trzep la zielona),
- 1042 *Leucorrhinia pectoralis* (zalotka większa),
- 1060 *Lycaena dispar* (czerwończyk nieparek),
- 1084 *Osmoderma eremita* (pachnica dębowa),
- 1088 *Cerambyx cerdo* (kozioróg dębosz).

Analiza wzajemnych relacji pomiędzy uwarunkowaniami przyrodniczymi obszaru naturalnego „Ujście Warty” a przyjętymi rozwiązaniami planistycznymi, szczególnie dotyczących pływów zamierzeń planu na właściwy stan ochrony gatunków stanowiących przedmiot ochrony w tym obszarze naturalnym, prowadzi do następujących konkluzji:

- Warunki siedliskowe obu obszarów (naturalnego i planu miejscowego) są zasadniczo różne. Zatem charakterystyczne nagromadzenie gatunków objętych ochroną w szerokiej i podmokłej pradolinie i dolinie rzecznej, nie występuje w obszarach objętych planem. Siedliska obszarów planistycznych dla populacji organizmów (szczególnie ptaków i nietoperzy) bytujących w obrębie analizowanej natury ptasiej i siedliskowej nie mają realnie żadnego istotnego znaczenia.
- Przyjęte w planie miejscowym rozwiązania prowadzące do lokalizacji i funkcjonowania obiektów poszukiwawczych odwiertów nie będą skutkowały obecnie (prace poszukiwawcze) i w przyszłości (podczas ewentualnej normalnej eksploatacji) ponadlokalną emisją zapylenia, hałasu czy drgań oraz nie będą stanowiły także żadnych ograniczeń w swobodnej migracji ptaków i nietoperzy, gatunków innych zwierząt i roślin. Sumaryczne negatywne bezpośrednie oddziaływanie występujące podczas budowy i eksploatacji obiektów zamyka się maksymalnie w kilkunastometrowej przestrzeni wokół nich. Zatem oddziaływanie

w trakcie budowy odwiertów poszukiwawczych i towarzyszącej im niezbędnej infrastruktury będzie miało charakter wybitnie lokalny. Oznacza to, że przyjęte rozwiązania planistyczne nie będą miały żadnego wpływu na uwarunkowania przyrodnicze „Ujście Warty”, ani na właściwy stan ochrony gatunków stanowiących przedmiot ochrony w tym obszarze, a fizyczne normalne funkcjonowanie odwiertów będzie dla tego obszaru naturalnego zupełnie neutralne.

Na podstawie obserwacji przyrodniczych dokonanych podczas wykonania opracowania ekofizjograficznego można stwierdzić, że obszary planowanej inwestycji, ze względu na swój wybitnie lokalny i zarazem punktowy charakter oraz charakterystykę istniejących warunków siedliskowych i dotychczasowe zainwestowanie, nie pełni funkcji zimowiska dla ptaków i nietoperzy, nie stanowi też korytarza ekologicznego dla przelotów średnio- i długodystansowych na trasach, które mogłyby łączyć również otaczające obszary naturalne. Dlatego można stwierdzić, że również i z tego punktu widzenia analizowane obszary planu miejscowego nie mogą i nie wpływają na integralność obszaru naturalnego o nazwie „Ujście Warty” (PLC080001), czyli na spójność czynników strukturalnych i funkcjonalnych warunkujących zrównoważone trwanie populacji gatunków, dla ochrony których utworzono ten obszar naturalny.

Z tych samych powodów można stwierdzić, że obszary objęte zmianą planu oraz jego ustalenia nie będą miały żadnego realnego negatywnego wpływu na spójność Europejskiej Sieci Ekologicznej Natura 2000, szczególnie w kontekście oceny potencjalnego wpływu przedmiotu planu na korytarze ekologiczne migracji awifauny i chiropterofauny utrzymujące powiązania obszarów Natura 2000.

Z informacji zawartych w SDF dla obszaru naturalnego „Ujście Warty”, inne obszary sieci Natura 2000, powiązane z przedmiotowym obszarem, to Obszar Specjalnej Ochrony Ptaków „Dolina Dolnej Odry” (PLB320003) oraz Specjalny Obszar Ochrony Siedlisk „Dolna Odra” (PLH320037). Oba te powiązane obszary naturalne graniczą z obszarem „Ujście Warty” od strony północno – zachodniej, a więc obszary planistyczne położone po południowej jego stronie, nie leżą „na drodze” pomiędzy tymi obszarami naturalnymi.

Z dostępnych informacji (dokumenty planistyczne, wnioski, wydane decyzje i pozwolenia) na etapie opracowania przedmiotowego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego oraz niniejszej Prognozy wynika, że na terenie gminy Słońsk, w istotnej bliskości obszarów planistycznych, nie są planowane inne odwierty poszukiwawcze. Ewentualna budowa i funkcjonowanie w dalszym sąsiedztwie analizowanych obszarów planistycznych innych odwiertów nie daje żadnych uzasadnionych podstaw do rozpatrywania ewentualnego realnego oddziaływania skumulowanego. Zatem na obecnym etapie nie ma racjonalnych podstaw, które mogłyby wskazywać na wystąpienie oddziaływania skumulowanego, które mogłoby zmienić neutralny status obszarów planistycznych wraz z planowanym zagospodarowaniem, wobec siedliskowego i ptasiego obszaru naturalnego „Ujście Warty”.

6.2.2. Oddziaływanie na środowisko.

Prognoza określa również m in. skutki, które mogą wynikać z projektowanego przeznaczenia terenu dla środowiska składającego się z kompleksu przyrodniczych i kulturowych komponentów, dla ekosystemów, siedlisk i bioróżnorodności. Prognozowanie skutków środowiskowych realizacji miejscowych planów

zagospodarowania przestrzennego odbywa się z uwzględnieniem zależności między tymi elementami środowiska i między oddziaływaniami na te elementy.

Aby określić specyfikę oddziaływań na środowisko abiotyczne i biotyczne, a także na zdrowie i życie ludzi przeanalizowano zakres planu miejscowego pod kątem jego oddziaływania łącznie z oddziaływaniem zapisów w uchwalonym wcześniej Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy Słońsk.

Mając na uwadze przyjęte w planie miejscowym zapisy dotyczące nowych kierunków zagospodarowania w obrębie powierzchni analitycznych (planistycznych) przyjęto, że działaniami, który mogą oddziaływać na środowisko na etapie realizacji poszczególnych funkcji przewidywanych przez ten plan miejscowy są prace ziemne związane z budową obiektów dla wierceń poszukiwawczych oraz infrastruktury technicznej związanej z ich funkcjonowaniem.

Pierwotnie (przed rozwojem osadnictwa i gospodarki ludzkiej) gmina Słońsk miała charakter puszczański, o czym świadczy pośrednio mapa Potencjalnej roślinności naturalnej Polski (Matuszkiewicz i in. 1995). Obecnie obszary planistyczne znajdują się w obrębie stosunkowo rozległych powierzchni leśnych. Są to lasy stosunkowo ubogie, mało zróżnicowane gatunkowo i siedliskowo, o charakterze lasów gospodarczych, będących w Administracji Lasów Państwowych.

Opis potencjalnych oddziaływań na środowisko, zasoby przyrodnicze, archeologiczne i kulturowe, krajobraz oraz zdrowie i życie mieszkańców, w tym również transgranicznego oddziaływania na środowisko, przedstawiono w poniższych rozdziałach.

6.2.2.1. Różnorodność biologiczna.

Zróżnicowanie biologiczne biotycznych komponentów środowiska uzależnione jest od warunków siedliskowych panujących na analizowanych obszarach. W chwili obecnej, z uwagi na typowo leśno – gospodarczy charakter obszarów planistycznych, zbliżone charakterem do naturalnych komponenty biotyczne zajmują stosunkowo znaczne powierzchnie, jednak ich zróżnicowanie w zakresie gatunków zwierząt i roślin oraz zbiorowisk roślinnych i siedlisk zwierzęcych, ze względu na nieznaczne zróżnicowanie komponentów abiotycznych i oddziaływanie zabiegów gospodarczych, jest w obszarach objętych planem stosunkowo małe. Przez obszary planistyczne oraz wzdłuż ich granic bieżą wąskie ciągi duktów leśnych.

Pomimo wprowadzenia nowych funkcji (lokalizacja urządzeń wiertniczo – poszukiwawczych wraz z elementami niezbędnej infrastruktury) – generalnie charakter istniejącej na tych terenach roślinności i zwierząt, w tym stopień ich bioróżnorodności, nie zmieni się w sposób istotny. W otoczeniu obszarów planistycznych nadal dominować będą zbiorowiska leśne pełniące w większości funkcje lasów gospodarczych. Po wykonaniu odwiertów poszukiwawczych, tereny objęte planem zachowają charakter terenu tzw. otwartego, typowo przeznaczonego do zabudowy biologicznej, wystarczającej do zapewnienia ciągłości procesów przyrodniczych w ramach lokalnego ekosystemu. Zróżnicowanie gatunków i siedlisk będzie porównywalne do stanu obecnego. W związku z tym można stwierdzić, że wpływ realizacji funkcji planistycznych i sposobu zagospodarowania terenów oraz stopnia intensywności ich zabudowy na różnorodność biologiczną obszarów planistycznych i ich bezpośredniego otoczenia, będzie zgodny z wymaganymi i oczekiwanymi standardami dla terenów leśnych użytkowanych gospodarczo.

6.2.2.2. Ludzie, zwierzęta, rośliny, wody powierzchniowe, powietrze.

Korzystanie ze środowiska ograniczone jest czasem trwania prac sejsmicznych (etap prac geologiczno – poszukiwawczych już zakończony) i wiertniczych trwających od roku do 2 lat. W fazie realizacji prac następuje zużycie wody, kopalin, materiałów i energii, wytwarzane są odpady i ścieki, następuje emisja zanieczyszczeń, hałas i pojawiają się okresowe, z reguły krótkotrwałe uciążliwości dla środowiska i ludzi. Na terenie objętym analizami badania sejsmiczne wykonano bez otworów strzałowych czyli bez wierceń do gł. 20 – 25 m i eksplozji materiałów wybuchowych. W ten sposób ujemne korzystanie ze środowiska zostało ograniczone:

- do hałasu powodowanego przez wibratory i transport samochodowy,
- do naruszenia powierzchni ziemi wraz z glebą i roślinnością.

Prace związane z wierceniem otworów gazonośnych i roponośnych ograniczają korzystanie ze środowiska przede wszystkim do terenu wiertni przez okres kilku miesięcy poprzez emisję spalin i gazów, zwiększenie natężenia hałasu, czasową zmianę powierzchni ziemi z glebą i roślinnością oraz wytwarzanie odpadów. Pomijalne jest natomiast oddziaływanie na wody powierzchniowe (i częściowo podziemne) z powodu braku ich występowania w rejonie planowanych wierceń za kopalinami podstawowymi.

Realizacja zamierzeń inwestycyjnych przewidzianych w projekcie planu związana będzie z wykorzystaniem sprzętu ciężkiego (maszyny robocze, transport pracowników do miejsca pracy, wywożenie odpadów). Funkcja transportowa wiąże się z emisją zanieczyszczeń do atmosfery. W związku z położeniem części inwestycji w przecinkach leśnych, wystąpić mogą niedostateczne warunki przewietrzania terenu. Skutkować to będzie nasileniem depozycji suchej i mokrej (głównie wash out – z opadem atmosferycznym) – nastąpi zatem czasowe zwiększenie stężenia zanieczyszczeń w powietrzu i glebie. Wzmóżona emisja NO_x, CO oraz NMLZO (niemetanowe lotne związki organiczne) oddziaływać będzie niekorzystnie na roślinność (m.in. szkodliwe oddziaływanie ozonu). Należy unikać zabudowy przecinek leśnych budynkami gospodarczymi, które w dodatkowy sposób przyczyniłyby się do zmniejszenia przewiewności w obrębie wykonywania prac budowlanych.

Realizacja zamierzenia inwestycyjnego, jakim jest odwiert geologiczno – poszukiwawczy, ma charakter krótkotrwały. Zwierzęta wypłoszone z terenów bytowania stopniowo, po zakończeniu inwestycji, będą mogły powrócić na przedmiotowe tereny. W trakcie realizacji ewentualnych wykopów wystąpi niebezpieczeństwo częściowej eliminacji drobnej fauny bytującej w glebie (zoedafon). Wykopy stanowić będą lokalnie pewną, ale nieciągłą barierę ekologiczną w swobodnym przemieszczaniu zwierząt, wymuszającą na nich zachowania dostosowawcze. Po zakończeniu budowy infrastruktury geologiczno – poszukiwawczej, z uwagi na otwarty (leśny) charakter powierzchni, projektowana w planie zabudowa nie będzie powodem izolacji siedlisk i gatunków zwierząt.

Lokalnymi korytarzami przyrodniczymi o charakterze ekologicznym jest w otoczeniu obszaru planistycznego sieć rowów melioracyjnych. Stanowią one także lokalne korytarze migracji zwierząt. Plan nie przewiduje żadnych miejsc przecięcia się inwestycji z takimi elementami, jak sieć melioracyjna. Zatem funkcje planistyczne nadane temu obszarowi nie stanowią zagrożenia dla kontinuum przestrzennego

lokalnych korytarzy ekologicznych. Zapisy planu zapewniają ciągłość przestrzenną tych lokalnych odcinków korytarzy ekologicznych oraz zapewniają możliwie maksymalną ich naturalność, utrzymując tym samym funkcje korytarzy migracyjnych zwierząt.

Realizacja zamierzenia inwestycyjnego przewidzianego w projekcie planu będzie się wiązać z koniecznością usunięcia roślinności z terenu lokalizacji infrastruktury. Powierzchnie przeznaczone do czasowego wylesienia przedstawiają się następująco:

- powierzchnia nr 1 – około 3,17 ha,
- powierzchnia nr 2 – około 3,20 ha,
- powierzchnia nr 3 – około 3,29 ha.

Obszary nr 1 i 3 położone są na terenie Leśnictwa Lemierzyce, a obszar nr 2 – na terenie Leśnictwa Słońsk. W obrębie obszaru nr 1 występują siedliska BMśw oraz fragmentami LMśw (oddział 22b) oraz LM św (oddział 22c). Przeważa sosna z domieszką dębu. W oddziale 23a i 23b występuje również BMśw z fragmentami LMśw. Drzewostan buduje sosna. Oddział 23d buduje BMśw z drzewostanem sosnowym. W obrębie obszaru planistycznego nr 2 występują siedliska BMśw z fragmentami BMw (oddział 28h) oraz BMśw (oddział 29b). Drzewostany obu tych oddziałów buduje sosna. Obszar planistyczny nr 3 budują siedliska BMśw z drzewostanem sosnowym (oddział 159i). W większości przypadków drzewostan osiągnął wiek rębności, co pozwoli na uniknięcie wyrębów przedwczesnych.

Obszary planistyczne znajdują się poza rezerwatami przyrody, siedliskami naturowymi, użytkami ekologicznymi, strefami ochrony ptaków oraz – poza jednym wyjątkiem – lasami ochronnymi (cały kompleks leśny położony wzdłuż pradoliny stanowi lasy o charakterze wodochronnym). Ponadto obszary planistyczne znajdują się poza granicami: parku narodowego, otuliny parku narodowego, parku krajobrazowego, obszarów chronionego krajobrazu, obszarów Natura 2000, zespołu przyrodniczo – krajobrazowego.

Po zakończeniu budowy i funkcjonowania przewidzianej planem infrastruktury, generalnie istniejąca zieleń otoczenia obszarów planistycznych, w przewadze o charakterze użytkowo – leśnym, nie zmieni się jakościowo i ilościowo. Tylko w przypadku przejścia do fazy ewentualnej eksploatacji, na bardzo niewielkich obszarach, trwale zajętych przez nowe obiekty i elementy infrastruktury (w tym komunikacji) nastąpi trwałe wyłączenie tego komponentu środowiska.

Poza północną granicą obszarów planistycznych znajduje się ujściowy odcinek pradoliny Noteci – Warty oraz doliny Warty z bogatą siecią hydrograficzną. W dalszym otoczeniu samych obszarów planistycznych znajdują się jedynie sztuczne rowy melioracyjne i naturalne drobne ciek (w tym okresowe) zlokalizowane w dnach lokalnych obniżzeń. Zadaniem ich jest odwodnienie obszarów podczas szczególnie obfitych opadów. Bezpośrednio, wzdłuż tych cieków i rowów dominują ekosystemy hydrogeniczne, wrażliwe na zanieczyszczenia i zmiany poziomu wód gruntowych. Ustalenia planu w sposób prawidłowy, bezpieczny i trwałe zapewniają wodom powierzchniowym i podziemnym izolację od zanieczyszczeń i chronią przed negatywnymi zmianami (obniżenie) ich poziomów.

Oddziaływanie prac budowlanych na wody powierzchniowe występuje zazwyczaj w trakcie realizacji wykopów dla posadowienia elementów infrastruktury. Niebezpieczeństwo ingerencji w ciek wodne następuje w momencie realizacji skrzyżowań cieków i rowów z projektowaną inwestycją. W analizowanym przypadku

taka sytuacja nie ma miejsca, a jak już wspomniano wyżej, realizacja zapisów projektu planu w sposób właściwy chroni wody powierzchniowe.

Zatem, uwzględniając zapisy ustaleń planu, należy przyjąć, że wody powierzchniowe oraz siedliska hydrogeniczne znajdujące się w dalszym otoczeniu obszarów planistycznych będą chronione w wystarczającym stopniu. Oznacza to, że realizacja funkcji planistycznych i zagospodarowania terenu zgodnie z ustaleniami planu miejscowego, nie będzie miała żadnego istotnego bezpośredniego i pośredniego negatywnego wpływu na wody powierzchniowe oraz ekosystemy hydrogeniczne.

Oddziaływanie inwestycji na zdrowie ludzi zauważalne będzie przede wszystkim w obrębie wykonywania prac budowlanych i eksploatacji wiertni. Niebezpieczeństwo powstania obrażeń i utraty życia wiązało się będzie głównie z wykonywaniem robót na głębokościach, pracą z urządzeniami elektrycznymi oraz pracą sprzętu ciężkiego. W celu zabezpieczenia miejsca realizacji inwestycji należy zastosować właściwe, zgodne z prawem, zabezpieczenie terenu budowy (barierki ochronne, balustrady, prawidłowe zabezpieczenie ścian wykopu, właściwa organizacja ruchu pojazdów na placu budowy).

W celu wyeliminowania ewentualnych zagrożeń należy m.in.:

- unikać długotrwałego wyłączenia z ruchu odcinków dróg stanowiących dojazd do inwestycji,
- zabezpieczyć na placu budowy miejsca dla sprzętu gaśniczego,
- wykonanie urządzeń elektrycznych w sposób minimalizujący niebezpieczeństwo wystąpienia awarii, porażeń prądem,
- należy rozpoznać możliwość przecięcia projektowanej inwestycji z innymi urządzeniami sieciowymi, mogącymi znajdować się w granicach terenu opracowania pod powierzchnią ziemi,
- wykonać zgodne z prawem zabezpieczenie projektowanej inwestycji przed dostępem osób trzecich.

Zatem można stwierdzić, że planowany sposób oraz intensywność zagospodarowania przedmiotowego obszaru planistycznego, nie będą zagrażały zdrowiu i życiu ludzi.

Obiekty wiertniczo – poszukiwawcze zlokalizowano poza:

- chronionymi miejscami Parku Narodowego „Ujście Warty”,
- rezerwatami przyrody,
- siedliskami zwierząt objętych ochroną,
- miejscami gniazdowania ptaków (np. bocianów, czapli) wzdłuż doliny Warty
- obiektami zaspokajającymi potrzeby ludzi jak: zabudowania, ujęcia wody wraz ze strefami ochronnymi, oczyszczalni ścieków, składowisk odpadów i sieci dróg wraz z infrastrukturą,
- obszarami sieci Natura 2000.

Generalnie należy stwierdzić, że realizacja przedsięwzięcia polegającego na budowie odwiertów poszukiwawczych wraz z infrastrukturą towarzyszącą, niezbędną do ich prawidłowego funkcjonowania, powodować będzie oddziaływanie na środowisko przyrodnicze zarówno w trakcie realizacji inwestycji, jak i w znikomym stopniu w trakcie ewentualnego jej użytkowania. O ile wpływ na środowisko w trakcie budowy obiektów wiertniczych może być uciążliwy dla poszczególnych jego komponentów, o tyle wpływ zrealizowanej inwestycji będzie praktycznie

nieodczuwalny. Mając na uwadze powyższe, stwierdzić należy, że uciążliwości związane z budową odwiertów geologicznych będą miały charakter przejściowy i nie wpłyną w sposób znaczący na ogólny stan środowiska przyrodniczego obszaru.

6.2.2.3. Powierzchnia ziemi, wody podziemne, klimat, krajobraz.

W czasie prowadzenia prac wiertniczych niezauważalny wpływ może mieć miejsce na kopaliny z utworów czwartorzędu i trzeciorzęd, na walory krajobrazowe i wody powierzchniowe oraz na świat roślinny i zwierzęcy przy właściwej lokalizacji miejsca wierceń i uwzględnieniu bezpiecznej pracy wiertni.

- Zagrożenie hałasem.

Zapewnienie ciągłej zdolności ruchowej układu napędowego wiąże się ze wzmożonym hałasem w środowisku, przekraczającym stężenia dopuszczalne tylko w bliskim sąsiedztwie wiertni. Na podstawie wykonanych pomiarów hałasu w obszarze Wiertni Drzonowo przez Zakład Poszukiwania Nafty i Gazu w Pile, urządzeniem NATIONAL 110UE w lutym 1996 r. stwierdza się iż w obrębie wiertni hałas osiąga następujące parametry:

Miejsce pomiaru	Poziom hałas zmierzony w punkcie pomiarowym średnio /Dba/	Maksymalny poziom dźwięku MaxL /db _A /	Szczytowy poziom dźwięku MażP/dB _C /	Czas narażenia /godz./	Poziom eksploatacji na hałas odniesiony do 8 - godzinowego dnia pracy LEPd /dB _A /
Szyb wiertniczy a) wyciągnięcie i zapuszczenie	86,2	100,2	122,7	ok. 30% czas narażenia	
b) wiercenie	84,3	86,9	108,0	ok. 70% a)+b) = 8 godz.	a) +b) 85,0
Kabina wiertnicza a) wyciągnięcie i zapuszczenie	86,1	93,6	113,0	ok. 30% czas narażenia	
b) wiercenie	84,4	87,0	106,0	ok. 70% a)+b) = 8 godz.	a) +b) 85,0
Sita wibracyjne przy korytach płuczkowych	75,1	77,3	97,7	8	75,1
Hala generatorów	106,8	107,3	125,0	1	97,8
Control Room	78,1	80,9	101,7	1	69,1

Wynika z tego, że w obrębie wiertni pomierzony poziom hałasu osiąga:

- w szybie wiertniczym – 86 – 100 dB,
- podczas wiercenia – 84 – 94 dB,
- w kabinie wiertacza – 86 – 94 dB,
- przy sitach wibracyjnych – 75-77 dB.

Poza wiertnią w przestrzeni otwartej w odległości 100 m poziom hałasu obniża się do 60 – 70 dB, a w odległości 200 m spada poniżej 50 dB.

- Oddziaływanie na atmosferę.

Ciągła praca silników urządzenia wiertniczego i pomp płuczkowych o napędzie spalinowym oraz wytwornicy ciepła powodują emisję do atmosfery pyłów i gazów. W początkowym i końcowym etapie niezorganizowaną emisję gazów wytwarzają samochody przewożące sprzęt i elementy zaplecza technicznego.

Zgodnie z Rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 6 czerwca 2002r. w sprawie dopuszczalnych poziomów niektórych substancji w powietrzu, alarmowych poziomów niektórych substancji w powietrzu oraz marginesów tolerancji dla dopuszczalnych poziomów niektórych substancji. (Dz. U. Nr 87 z 2002r. poz.796) średniodobowe stężenia pyłów i gazów mogą kształtować się w granicach:

Wskaźnik	Dopuszczalny poziom substancji w powietrzu w $\mu\text{g}/\text{m}^3$ [okres uśredniania wyników pomiarów]	$\text{D}_{24} \mu\text{g}/\text{m}^3$ w obrębie wiertni
Pył zawieszony	50 [24h]	80 - 120
SO ₂	125 [24h]	80 - 120
NO ₂	200 [1h]	60 - 110

Z reguły nie są przekroczone dopuszczalne stężenia pyłów i gazów, gdyż wiertnia zalicza się do słabych emitorów zanieczyszczeń powietrza.

- Oddziaływanie na wody podziemne.

Wiertnia oddziałuje na wody poprzez jej pobór w niewielkiej ilości (ok. 10 m³/d) do celów pitnych, socjalno – gospodarczych załogi i technologii wiercenia. W przypadku braku możliwości podłączenia do wodociągu lokalnego konieczna jest budowa własnego ujęcia wody podziemnej na etapie montażu urządzenia do głębokości nie większej niż 30 m. W przypadku nie pokrycia potrzeb przez studnię trzeba dowozić wodę na wiertnię beczkowitzem. Na terenie wiertni wodę rozprowadza rurociąg \varnothing 2" od studni do hydroforu i hydrantów kopalnianych. Pobór wody przez studnię powyżej 5 m³/d i głębokości do 30 m wymaga pozwolenia wodno – prawnego. Na terenie wiertni powstają ścieki bytowe oraz wiertnicze – wody nadosadowe (popłuczne). Ścieki socjalne gromadzone będą w szczelnych zbiornikach stalowych i sukcesywnie wywożone do najbliższej oczyszczalni ścieków. Przy stosowanej technologii wiercenia nie przewiduje się wpływu na wody podziemne czwartorzędu i trzeciorzędu. Pełne zamknięcie poziomów wodonośnych i ich ochronę zapewnia rurowanie teleskopowe \varnothing 13^{3/8"}, \varnothing 7^{5/8"}, \varnothing 5" oraz cementowanie rur okładzinowych.

- Oddziaływanie na powierzchnię ziemi.

Prace ziemne związane z prowadzeniem drogi dojazdowej i dołów urobkowych spowodują wyłączenie z produkcji leśnej i czasową zmianę charakteru użytkowania terenu o powierzchni 1,5 – 2,0 ha. Na terenie wiertni składowane będą odpady technologiczne – zwierciny w kat. IV i zużyta płuczka wiertnicza zaliczana do grupy kodowej 010501. Wykonanie zbiornika na odpady górnicze (skalne) poprzedzone jest odwierceniem 3 otworów penetracyjnych do głębokości 5 – 6 m celem rozpoznania litologii podłoża i głębokości zalegania wód gruntowych. Przy warstwach przepuszczalnych ściany i dno dołu należy izolować (uszczelniać) 0,02 – 0,05 warstwą iltu (płuczki iltowej) lub folią izolacyjną. Po zakończeniu wiercenia dół będzie zlikwidowany przez przełożenie odpadów wiertniczych do rowów promieniście odchodzących od tego dołu i przykrytych gliną oraz warstwą gleby o miąższości powyżej 1,0 m. Bezpieczniejszy dla ochrony powierzchni ziemi jest wywóz odpadów

na składowisko odpadów powiertniczych. Nie można dopuszczać do wycieku ropy z urządzenia wiertniczego i magazynu paliw na powierzchnię ziemi i do głębszej penetracji strefy aeracji oraz wód gruntowych.

- Minimalizacja wpływu na środowisko.

a) w zakresie zagrożenia hałasem.

Narzucona rozpoznaniem geologicznym lokalizacja wiertni w tym konkretnym przypadku braku sąsiedztwa ze zwartą zabudową mieszkaniową nie spowoduje przekroczenia dopuszczalnego natężenia hałasu (powyżej 50 dB) na terenie zamieszkałym. Zatem, niezależnie od wyników pomiaru natężenia hałasu w porze dziennej i nocnej, nie ma potrzeby wykonania żadnych osłon wyciszających.

b) w zakresie ochrony atmosfery.

Celowe są działania zmierzające do:

- eliminacji paliw niskiej jakości,
- bieżących przeglądów i remontów kotłów,
- stosowania urządzeń o napędzie elektrycznym.

c) w zakresie gospodarki odpadami

W trakcie prac wiertniczych w obrębie wiertni i osiedla wiertniczego będą powstawać odpady, które nie kwalifikują się do niebezpiecznych. Odpady wiertnicze zawierają:

- metale ciężkie (Cr, Pb, Cd, Zn, Cu, Mn, Fe),
- fenole,
- detergenty,
- substancje rozpuszczone,
- jony chlorkowe,
- reduktory, którym odpowiada $CHZT_{Cr} = 1000 \text{ mg O}_2/\text{kg}$,
- aldehyd mrówkowy.

Podmioty gospodarcze wytwarzające odpady w ilości powyżej 1 Mg/rok zobowiązane są do uzyskania pozwolenia Wojewody Lubuskiego na prowadzenie działalności w wyniku której powstają odpady. Ustawa o odpadach wymaga, by wniosek o zezwolenie zawierał określenie rodzaju i składu chemicznego odpadów.

Odpady płuczki powiertniczej i zwiercin okresowo gromadzone w specjalnych zbiornikach do urobku winny być sukcesywnie wywożone na odpowiednie składowisko odpadów wiertniczych (np. Wronów, gm. Niechlów, woj. dolnośląskie).

Odpady stałe komunalnopodobne i komunalne gromadzone w odpowiednich kontenerach z segregacją i odzyskiem surowców wtórnych (metale, szkło, makulatura i tworzywa sztuczne) trzeba wywozić na składowisko odpadów komunalnych wysegregowanych.

Ścieki bytowe – gospodarcze powstałe na wiertni gromadzone tymczasowo w szczelnych zbiornikach bezodpływowych należy sukcesywnie wywozić wozem asenizacyjnym do najbliższej oczyszczalni ścieków komunalnych. Zabrania się wywożenia odpadów powiertniczych, zużytych smarów, olejów, paliw, węglowodorów oraz ścieków sanitarnych i stałych odpadów komunalnych do nieczynnych wyrobisk lub innych zagłębień terenowych oraz na drogi polne i tereny leśne. Nie należy również zakopywać odpadów w ziemi, gdyż powstaje ognisko zanieczyszczenia środowiska gruntowo – wodnego.

d) w zakresie wód podziemnych.

Ujęcie wody wymaga opracowania projektu prac geologicznych zatwierdzonego przez odpowiednie starostwo powiatowe. W promieniu 500 m od zlokalizowanego otworu wiertniczego trzeba zinwentaryzować ujęcia wody w postaci studni kopanych i wierconych oraz rozpoznać skład chemiczny wody podziemnej związany z technologią wiercenia i używanych płuczek, które w przypadkach awarii mogą zanieczyścić wody podziemne.

Celem zabezpieczenia wód powierzchniowych i podziemnych należy:

- niwelować teren ze spadkiem i spływem zanieczyszczeń do zbiornika ze zwiercinami,
- stosować kanały spływowe zanieczyszczeń olejowych do łapaczy oleju,
- składować materiały płuczkowe w obiektach zabezpieczonych przed opadami atmosferycznymi.

e) w zakresie powierzchni ziemi wraz z glebą.

Dla ograniczenia degradacji powierzchni ziemi należy zebraną z terenu wiertni glebę zmagazynować w pryzmę celem jej ponownego wykorzystania przy rekultywacji terenu po zakończeniu wiercenia. Urządzenia wiertnicze i obiekty zaplecza trzeba ustawiać na płytach żelbetowych, a teren pod zbiornikami wyłożyć folią hydroizolacyjną. Po demontażu urządzenia wiertniczego konieczna jest utylizacja odpadów i niwelacja terenu. Zmagazynowaną glebę winno się rozprowadzić na powierzchni, a teren poddać rekultywacji biologicznej.

6.2.2.4. Dobra materialne, zabytki i krajobraz kulturowy.

Istnienie przedsięwzięcia o charakterze tymczasowym i prawidłowa lokalizacja wiertni ograniczają zewnętrzne oddziaływania prac geofizycznych i wiertniczych do granic miejsca wiercenia (wiertni). Uzasadnia to:

- brak korzystania z zasobów naturalnych środowiska,
- ograniczanie zmian powierzchni ziemi wraz z warstwą glebową,
- niewielka i chwilowa emisja pyłu i gazów do atmosfery.

W tym konkretnym przypadku, prace wiertnicze przy lokalizacji wiertni na niewielkiej powierzchni (nieco ponad 3 ha) nie mają żadnego wpływu na dobra materialne, zabytki i krajobraz kulturowy.

6.2.2.5. Zasoby naturalne.

Z uwagi na nie występowanie na terenach objętych analizowanym miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego żadnych zasobów naturalnych rozpoznanych i przeznaczonych do ochrony lub eksploatacji, realizacja funkcji planistycznych pozostanie bez wpływu na ilość i jakość zasobów naturalnych.

Analizowane obszary planistyczne położone są poza obrębem Głównego Zbiornika Wód Podziemnych, podlegającego najwyższej ochronie (GZWP Nr 137 ONO). Z uwagi na wysoką jakość ustaleń planu dotyczących gospodarki odpadami i gospodarki wodno – ściekowej, obszary planistyczne nie będą miały żadnego negatywnego wpływu na jakość zasobów zwykłych wód podziemnych.

W związku z powyższą prognozą oddziaływania na środowisko projektowanych funkcji i zabudowy można sformułować konkluzję, że – przy założeniu bezawaryjnego przebiegu budowy oraz eksploatacji poszczególnych obiektów

infrastruktury geologiczno – poszukiwawczej, zgodnie z wymogami ochrony środowiska – nie będą one oddziaływać w sposób szczególny ujemnie na poszczególne komponenty środowiska przyrodniczego i dóbr kultury, oraz że nie zaburzają harmonii wzajemnych oddziaływań tych przyrodniczo – kulturowych elementów.

6.3. Rozwiązania zapobiegawcze i ograniczające negatywne skutki.

Zgodnie z art. 51 ustęp 2, punkt 3, litera a, ustawy z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, prognoza oddziaływania na środowisko powinna przedstawiać rozwiązania mające na celu zapobieganie, ograniczanie lub kompensację przyrodniczą negatywnych oddziaływań na środowisko, mogących być rezultatem realizacji projektowanego dokumentu, w szczególności na cele i przedmiot ochrony obszaru Natura 2000 oraz integralność tego obszaru.

- Powietrze atmosferyczne i klimat.

Specyfika prac geofizycznych i wierceń poszukiwawczych za węglowodorami ze względu na krótkoterminowość nie ma wpływu na klimat, a nawet na topoklimat w warunkach leśnego mikroklimatu. Działania ograniczające zanieczyszczenia powietrza polegają na:

- eliminacji paliw o niskiej jakości,
- ograniczeniu emisji spalin z urządzeń o napędzie spalinowym,
- minimalizowaniu emisji zanieczyszczeń pyłowych zwłaszcza w okresie wysokich temperatur powietrza i braku opadów atmosferycznych.

- Powierzchnia ziemi, gleby i świat roślinny.

Podstawowym założeniem jest ograniczenie czasowo zajmowanej powierzchni ziemi wraz z glebą do prowadzenia prac geofizycznych i wiertniczych oraz korzystanie w maksymalnym stopniu z istniejących dróg, ścieżek, miedz i nieużytków. Dostępność do ewentualnych złóż ropy naftowej i gazu ziemnego musi uwzględniać ochronę użytków rolnych oraz szatę roślinną objętą ochroną siedliskową i gatunkową (parki narodowe i krajobrazowe, obszary Natura 2000, rezerваты i pomniki przyrody). Zwraca się uwagę na:

- wycinkę drzewostanów leśnych jedynie w sytuacjach koniecznych,
- optymalne zachowanie w stanie naturalnym obiektów ochrony przyrody, a w szczególności obszarów Natury 2000: Ujście Warty, Łęgi Słubickie, Dolina Ilanki, Ostoja Witnicko – Dębniańska, parków: Narodowego i Krajobrazowego – Ujście Warty oraz licznych rezerwatów i pomników przyrody.

- Wody powierzchniowe i podziemne.

Podczas prac geologiczno – poszukiwawczych na obszarze Chartów – Ośno Lubuskie nie należy zanieczyszczać wód powierzchniowych, a w szczególności:

- rzeki Warty na odcinku od Jasińca przez Kołczyn do ujścia do Odry w Kostrzynie włącznie ze starorzeczami, zastoiskami i ujęciami infiltracyjnymi
- rozlewiska Warty na terenie Natura 2000 – Ujście Warty, gromadzącego wody powodziowe,
- doliny Odry na odcinku od Słubic do Kostrzyna wraz z licznymi kanałami,
- Pojezierza Łagowskiego z licznymi jeziorami rynnowymi,

- doliny Ilanki,
- GZWP nr 137 – Pradolina Toruńsko – Eberswaldzka (Warta) oraz GZWP nr 144 – Wielkopolska Dolina Kopalna jako najważniejsze i najzasobniejsze zbiorniki wód podziemnych Ziemi Lubuskiej.

- Zabezpieczenie istniejących zabytków.

Nie występuje problem ich zabezpieczenia, ponieważ prace geofizyczne uwzględniły wzbudzenie fal sejsmicznych w bezpiecznej odległości od obiektów zabytkowych, a otwory wiertnicze w rejonie Słońska – Lemierzyc będą zlokalizowane na użytkach leśnych.

Przeprowadzona powyżej analiza oddziaływania skutków realizacji przedmiotowego planu miejscowego na środowisko wykazała, że istotne negatywne oddziaływania na komponenty przyrodnicze środowiska i komponenty kulturowe, nie wystąpią. Zatem nie ma potrzeby analizowania rozwiązań zapobiegawczych lub ograniczających takie negatywne skutki. Niemniej jednak, w celu zapewnienia najlepszej ochrony zasobów środowiska przed ewentualnym negatywnym oddziaływaniem, mogącym powstać w związku z realizacją inwestycji przewidzianych w projekcie planu, zaleca się stosowanie wskazanych poniżej środków zapobiegawczych.

Wybór lokalizacji miejsca dla utworzenia placu postoju i konserwacji maszyn oraz obsługi inwestycji powinien być każdorazowo potwierdzony rozpoznaniem stanu środowiska przyrodniczego w przedmiotowym miejscu. Miejsca, o których mowa wyżej, powinny być realizowane w pierwszej kolejności poza terenami objętymi ochroną prawną. Należy unikać miejsc wrażliwych na zmiany w środowisku (w szczególności o wrażliwych stosunkach gruntowo – wodnych, gdzie wody gruntowe zalegają płytko pod powierzchnią gruntu).

Każdorazowo, realizacja zaplecza budowy inwestycji (pojazdów, pracowników) powinna być wykonana z uwzględnieniem podstawowych zabezpieczeń przed przenikaniem zanieczyszczeń do gruntu.

Podobne zasady doboru miejsca, jak dla zaplecza budowy, obowiązywać powinny w odniesieniu do placów składowania urobku z wykopów. Należy unikać składowania hałd ziemi na terenach cennych przyrodniczo, nienośnych, a w szczególności w granicach obszarów chronionych.

Odpady powstające w trakcie realizacji inwestycji należy segregować w odpowiednio wykonanych miejscach, przeznaczonych do gromadzenia odpadów. Miejsca gromadzenia odpadów powinny posiadać zabezpieczenia przed przedostawaniem się zanieczyszczeń do środowiska przyrodniczego. Należy prowadzić regularny i selektywny wywóz odpadów z terenu prowadzenia prac budowlanych. W zależności od rodzaju, odpady powinny być kierowane w pierwszej kolejności do odzysku.

Ochrona wód gruntowych i powierzchniowych powinna być realizowana poprzez zastosowanie właściwych zabezpieczeń technicznych. W celu oczyszczenia wód gruntowych z wykopów należy zastosować separatory grawitacyjne oraz odtłuszczające.

Zgodnie z zapisami projektu planu, po zakończeniu robót budowlanych należy przywrócić pierwotny stan zagospodarowania terenów w granicach planu (za wyjątkiem strefy kontrolowanej oraz gruntów wylesianych na stałe). Celem będzie przywrócenie roślinności leśnej na terenach czasowo wylesionych. Odbudowa

roślinności powinna zostać przeprowadzona z wykorzystaniem rodzimych, lokalnie występujących gatunków roślin.

W trakcie budowy oraz funkcjonowania odwiertów poszukiwawczych należy zapewnić wykorzystanie możliwie zaawansowanych technologii i rozwiązań, w celu uniknięcia ewentualnych awarii i uszkodzeń. Zastosować należy zaawansowany system ochrony przeciwkorozyjnej.

W celu zapewnienia sprawnego i bezawaryjnego eksploataowania inwestycji należy we właściwy sposób i w określonych odstępach czasowych prowadzić działania konserwacyjne (przeeglądy techniczne).

6.4. Rozwiązania alternatywne w obszarach Natura 2000.

Zgodnie z art. 51 ustęp 2, punkt 3, litera b, ustawy z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, prognoza oddziaływania na środowisko powinna przedstawiać – biorąc pod uwagę cele i geograficzny zasięg dokumentu oraz cele i przedmiot ochrony obszaru Natura 2000 oraz integralność tego obszaru – rozwiązania alternatywne do rozwiązań zawartych w projektowanym dokumencie wraz z uzasadnieniem ich wyboru oraz opis metod dokonania oceny prowadzącej do tego wyboru albo wyjaśnienie braku rozwiązań alternatywnych, w tym wskazania napotkanych trudności wynikających z niedostatków techniki lub luk we współczesnej wiedzy.

Przed przystąpieniem do opracowania projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, planowane przedsięwzięcie zostało poprzedzone rozpoznaniem geofizycznym. Rozpoznanie to miało charakter wielowariantowy. Po wykonaniu zdjęcia sejsmicznego 3D Maszków – Bolemin i 3D Chartów E przechodzących z obszarów innych koncesji zostały wyznaczone obszary, na których będą planowane prace wiertnicze, jako kolejny etap w poszukiwaniu nowych złóż węglowodorów. Dopiero po wynikach planowanych wierceń geologiczno – poszukiwawczych na obszarach prac wiertniczych Słońsk i Lemierzyce mogą zostać zaprojektowane następne otwory wiertnicze.

Proponowane w analizowanym planie miejscowym, będące wynikiem powyższych analiz przeznaczenie dotychczasowych terenów lasów gospodarczych, położonych poza granicami obszarów naturalnych, pod lokalizację elementów infrastruktury geologiczno – poszukiwawczej, z utrzymaniem w bezpośrednim otoczeniu (i przywróceniem po okresie budowy i eksploatacji) istniejących funkcji leśnych, w sensie przyrodniczym nie pogorszy w sposób istotny stanu środowiska, stanu ochrony organizmów będących przedmiotem ochrony w obszarach naturalnych ani stanu ochrony chronionych gatunków roślin zwierząt i grzybów. Zatem nie prowadzi do powstania istotnych zagrożeń. W związku z powyższym, nie ma potrzeby rozważania rozwiązań alternatywnych.

6.5. Propozycje analizy skutków realizacji postanowień planu.

Art. 51 ustęp 2, punkt 1, litera c, ustawy z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, stanowi, że prognoza oddziaływania na środowisko zawiera propozycje dotyczące

przewidywanych metod analizy skutków realizacji postanowień projektowanego dokumentu oraz częstotliwości jej przeprowadzania.

Zgodnie z zapisami ustawy z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2003r. nr 80, poz. 717 ze zmianami) na etapie przed realizacją dokumentów planistycznych wójt, burmistrz albo prezydent miasta, w celu oceny aktualności planów miejscowych dokonuje analizy zmian w zagospodarowaniu przestrzennym gminy, ocenia postępy w opracowaniu planów miejscowych i opracowuje wieloletnie programy ich sporządzania w nawiązaniu do ustaleń studium, z uwzględnieniem decyzji zamieszczonych w rejestrach oraz wniosków w sprawie sporządzenia lub zmiany planu miejscowego (art. 32, ustęp 1). Częstotliwość takiej analizy została określona przez ustawodawcę w kolejnym ustępie tego artykułu (art. 32, ustęp 2): wójt, burmistrz albo prezydent miasta przekazuje radzie gminy wyniki analiz, o których mowa w ustępie 1, po uzyskaniu opinii gminnej lub innej właściwej komisji urbanistyczno – architektonicznej, co najmniej raz w czasie kadencji rady. Rada gminy podejmuje uchwałę w sprawie aktualności planów miejscowych, a w przypadku uznania ich za nieaktualne, w całości lub w części, podejmuje działania prowadzące do aktualizacji tych dokumentów.

Ze względu na rodzaj przedsięwzięcia objętego niniejszą Prognozą (lokalizacja infrastruktury wiertniczo – poszukiwawczej), przewiduje się potrzebę dodatkowej (innej niż opisana powyżej) analizy realizacji postanowień projektowanego planu miejscowego (poniższe informacje stanowią jedynie propozycję metody analizy skutków realizacji postanowień projektu planu i nie są wiążące).

Analiza skutków realizacji projektu planu miejscowego, którego niniejsza prognoza dotyczy, powinny odbywać się dwuetapowo. Pierwszy etap analizy realizacji postanowień projektu planu zaleca się przeprowadzić w trakcie realizacji zamierzenia inwestycyjnego. Analiza powinna obejmować w szczególności sprawdzenie następujących elementów:

- stan realizacji wycinki drzewostanu leśnego,
- sposób zabezpieczenia wykopów przed przenikaniem do nich zanieczyszczeń z powierzchni ziemi,
- sposób zabezpieczenia placu obsługi inwestycji (rodzaj zabezpieczeń przed przenikaniem zanieczyszczeń do gruntu),
- sposób składowania urobku z wykopów pod gazociąg (m.in. umiejscowienie hałd),
- sposób prowadzenia gospodarki odpadami.

Kolejny etap analizy skutków realizacji projektu planu powinien się odbyć po całkowitym zakończeniu realizacji zamierzenia inwestycyjnego. W drugim etapie należy przeanalizować w szczególności następujące elementy:

- wykonanie nasadzeń na terenach wylesionych na czas budowy,
- sposób odtworzenia zniszczonej roślinności,
- sposób zagospodarowania wydobytych z wykopów mas ziemnych.

Analiza skutków realizacji postanowień projektu planu powinna być w miarę możliwości prowadzona na bieżąco, przez ekipy prowadzące prace budowlane. Minimalizacja negatywnych oddziaływań na środowisko projektowanej inwestycji powinna być realizowana m.in. poprzez dbałość o wykonanie inwestycji i o przestrzeganie wytycznych zawartych w projektach.

Analiza stanu wiertni w trakcie jej funkcjonowania odbywać się będzie głównie poprzez wewnętrzne urządzenia kontroli.

6.6. Informacje o możliwym transgranicznym oddziaływaniu.

Poza realizacją zamierzeń inwestycyjnych określonych w projekcie planu, nie dopuszcza się możliwości realizacji innych przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko – w tym, wysokich emitorów zanieczyszczeń. W związku z powyższym, w oparciu o zapisy projektu planu, nie będzie możliwa realizacja inwestycji powodujących rozprzestrzenianie się zanieczyszczeń i ich transport na znaczące odległości. Wykluczona jest zatem jakkolwiek dyspersja zanieczyszczeń, mogąca powodować transgraniczne oddziaływanie projektowanej inwestycji. Ewentualne zanieczyszczenia (pyłowe, gazowe), jakie powstaną w trakcie realizacji inwestycji bądź jej funkcjonowania, zostaną poprzez depozycję mokrą i suchą wyprowadzone z atmosfery w skali lokalnej, nie przyczyniając się tym samym do transgranicznego oddziaływania projektowanej inwestycji.

7. Streszczenie w języku niespecjalistycznym.

Analizowany miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego gminy Słońsk w zakresie lokalizacji terenów infrastruktury technicznej związanej z poszukiwaniem złóż ropy naftowej i gazu ziemnego w gminie Słońsk, będący przedmiotem niniejszej prognozy oddziaływania na środowisko, poza tzw. formalno – prawną dokumentacją planistyczną, składa się z dwóch zasadniczych części:

- tekstu projektu uchwały Rady Gminy Słońsk w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w obrębie Lemierzyce w gminie Słońsk,
- rysunku planu miejscowego w postaci 3 załączników graficznych do projektu uchwały, w skali 1:2 000 pod tytułem: Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego gminy Słońsk.

Wg uzasadnienia do uchwały Nr VII/38/2011 Rady Gminy Słońsk z dnia 18 maja 2011r. w sprawie przystąpienia do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w obrębie Lemierzyce w gminie Słońsk, opracowanie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w rejonie miejscowości Ownice wnioskowane było przez przedsiębiorstwo Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo SA w Warszawie, które na terenie gminy Słońsk i gmin sąsiednich uzyskało od Ministra Ochrony Środowiska Zasobów Naturalnych i Leśnictwa, Koncesją nr 26/Q9/p na poszukiwanie i rozpoznanie ropy naftowej i gazu ziemnego pn. „Chartów – Ośno Lubuskie”. Tereny objęte planem znajdują się w obszarach pn. „Ownice” potencjalnego występowania złóż ropy naftowej i gazu.

Miejscowy plan jest konsekwencją podjęcia zmiany Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego w celach wyznaczonych w koncesji tj. prowadzenia badań poszukiwawczo – rozpoznawczych ropy naftowej i gazu. Plan obejmuje grunty leśne stanowiące własność Skarbu Państwa, które zgodnie z art. 7 ust, 2 ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych (tj. Dz. U. 2004 nr 121 poz. 1266 ze zm.) wymagają uzyskania zgody Ministra Ochrony Środowiska, Zasobów Naturalnych i Leśnictwa na zmianę przeznaczenia gruntów leśnych na cele nieleśne. Zmiana przeznaczenia gruntów leśnych dokonuje się wyłącznie w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego w trybie określonym ustawą z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2003r. Nr 80, poz. 717 ze zm.)

Z uwagi na spodziewane korzyści dla gospodarki, działania ww. są istotne zarówno dla państwa jak i gminy. Ponieważ nie można dokonać zmiany przeznaczenia gruntów leśnych Skarbu Państwa na inne cele niż leśne, w inny

sposób niż poprzez miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, należało podjąć przedmiotową uchwałę.

Zgodnie z przedstawionym projektem uchwały Rady Gminy Słońsk w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, podstawowym zamierzeniem planistycznym jest przeznaczenie terenów na następujące funkcje:

- tereny objęte pracami geologicznymi, oznaczone symbolem – PG;
- tereny lasów, oznaczone symbolem – ZL;
- tereny infrastruktury technicznej – teletechnicznej, oznaczone symbolem – TL.

Rozwiązania przyjęte w projekcie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego zapewniają w możliwie dużym stopniu ograniczenie ewentualnych uciążliwości wynikających z realizacji jego zamierzeń dla środowiska przyrodniczego. Projekt planu zawiera szereg niezbędnych, przewidzianych prawem ograniczeń w odniesieniu do sposobu realizacji projektowanego zamierzenia inwestycyjnego.

Kompleksowa analiza poszczególnych uwarunkowań środowiskowych, wykonana w ramach opracowanej na podstawie obowiązujących aktualnie przepisów prawa prognozy oddziaływania na środowisko do analizowanego projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Słońsk, pozwoliła na ocenę tych obszarów w aspekcie spodziewanego wpływu projektowanej budowy infrastruktury geologiczno – poszukiwawczej na środowisko w następujący sposób:

- uwarunkowania przyrodnicze nie determinują w jakikolwiek istotny sposób realizacji projektowanego zagospodarowania,
- w obszarach planistycznych nie stwierdza się konieczności zastosowania szczególnych ograniczeń wynikających z konieczności ochrony zasobów środowiska lub występowania istotnych uciążliwości i zagrożeń środowiska, w tym wynikających z celów, przedmiotu ochrony oraz integralności terytorialnej obszarów Natura 2000, ponad te ustalone w planie miejscowym,
- prawidłowe funkcjonowanie środowiska i zachowanie przynajmniej jego istniejącej bioróżnorodności będzie zapewnione poprzez realizację i eksploatację planowanego zagospodarowania, zgodnie z zasadami ochrony środowiska, w tym: ochronę i odpowiednią rekultywację gleb, prawidłową gospodarkę wodno – ściekową i gospodarkę odpadami, przywrócenie cech środowiska abiotycznego i biotycznego zgodnie z istniejącymi uwarunkowaniami siedliskowymi.

8. Załącznik graficzny.

Jako załącznik graficzny do niniejszej Prognozy należy traktować załączniki od nr 1A do 1C do miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Słońsk. Tekst Prognozy nawiązuje bezpośrednio do projektu tekstu ustaleń tego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego i do jego załączników graficznych.